

2019

Værnepligten

af

Brian Wind-Hansen

RESUMÉ

Vi befinder os i Danmark, i en nær fremtid, hvor der eksisterer en anderledes slags værnepligt end den vi kender i dag. En værnepligt der er etableret af en totalitær statsmagt.

Denne værnepligt handler ikke om at gøre borgerne til gode soldater på slagmarken, men om at give dem de rette værdier, moral og det rette livssyn; en velsmurt propaganda-maskine hvor statsmagten avler en hær af værdi-krigere der udkæmper kampene i hverdagen og på de sociale medier - det er soldater i civilt. Alle danske statsborgere skal igennem værnepligten uanset alder, køn og ophav. De skal alle lære, hvad det vil sige at være en god dansker / borger. Men det er samtidig også en stat, der tager let på menneskerettighederne.

Værnepligten bliver aftjent i kasernen i det nordlige Ålborg, der også bruger øvelsesbanen i det østlige Ålborg til træningen, og det er her – på øvelsesområdet – at handlingen udspiller sig.

Vi følger to busfulde af nye værnepligtige, der bliver transporteret til øvelsesområdet øst for byen, hvor de skal påbegynde deres værnepligt med nogle øvelser i en slags introforløb. Men de nye værnepligtige har ikke været i øvelsesområdet længe, før alt bliver vendt på hovedet.

Der findes en stærk opposition - erklæret terrorister af staten - som kæmper imod statsmagten, og som før har angrebet. De kalder sig selv for Holger Danske, og de kæmper især imod statens diktaturlignende retssystem, hvor der tages let på menneskerettigheder, og bliver dømt og straffet borgere uden retfærdig rettergang. Nu angriber Holger Danske øvelsesområdet i Ålborg og snart er de nye værnepligtige fanget i krydsilden, og må flygte for at komme ud af lejren med livet i behold.

De to grupper kommer ud på to forskellige rejser, og vi møder forskellige karakterer i hver gruppe.

MEDVIRKENDE

DE VÆRNEPLIGTIGE	<i>Tilskuerne</i>
DANER SOLDATER	<i>Ubegrænset antal, forskellig i både køn, etnicitet og alder</i>
HOLGER DANSKE SOLDATER	<i>Ubegrænset antal, forskellig i både køn, etnicitet og alder</i>
FANGER	<i>En lille gruppe af undvegne fanger, mænd</i>
ANDERS MALLING	<i>(30+) Anfører af Holger Danske angrebet</i>
HENRIETTE STAAL	<i>(30+) Anfører af Holger Danske angrebet</i>
PATRICK NIELSEN	<i>(20-30) undvegen fange</i>
NIKOLAJ LUND	<i>(20-30) undvegen fange</i>
SIGNE HOLM	<i>(20-30) værnepligtig, er i gruppe 1 eller 2</i>

GRUPPE 1

CAROLINE HANSEN	<i>(20-30) Daner Soldat, guide</i>
ANTON FREDERIKSEN	<i>(20-30) Daner Soldat, og skjult Holger Danske soldat, guide</i>
SOFIA SEVERINSEN	<i>(20-30) værnepligtig, kæreste med Louise Christensen</i>
KATRINE LIND	<i>(20-30) værnepligtig</i>
SIMON PETERSEN	<i>(20-30) værnepligtig</i>
CARSTEN JENSEN	<i>(40+) Værnepligtig</i>
RASMUS POULSEN	<i>(28) Fange i Øvelsesområdet</i>

GRUPPE 2

ASGE MATTHIESEN	<i>(20-30) Daner Soldat, guide</i>
LAURA KOLDING	<i>(20-30) Daner Soldat, og skjult Holger Danske soldat, guide</i>
LOUISE CHRISTENSEN	<i>(20-30) værnepligtig, kæreste med Sofia Severinsen</i>
ANETTE JONSON	<i>(20-30) værnepligtig</i>
VALDEMAR BIRK	<i>(20-30) værnepligtig</i>
DORHTE HANSEN	<i>(40+) værnepligtig</i>
JANNIK NIKOLAJSSEN	<i>(20-30) værnepligtig</i>
STINE MOGENSEN	<i>(28) Fange i øvelsesområdet</i>

INDHOLD

GRUPPERNE *publikum ankommer og bliver opdelt i 2 grupper*

1. GRUPPE

- 1. SCENE: DE VÆRNEPLIGTIGE
- 2. SCENE: TRANSITTEN
- 3. SCENE: ØVELSEN
- 4. SCENE: ANGREBET
- 5. SCENE: KAMPEN
- 6. SCENE: FORRÆDEREN
- 7. SCENE: GRUPPERNE MØDES

2. GRUPPE

- 1. SCENE: DE VÆRNEPLIGTIGE
- 2. SCENE: TRANSITTEN
- 3. SCENE: ØVELSEN
- 4. SCENE: ANGREBET
- 5. SCENE: KAMPEN
- 6. SCENE: FORRÆDEREN
- 7. SCENE: GRUPPERNE MØDES

1. GRUPPE + 2. GRUPPE

- 8. SCENE: GENFORENINGEN
- 9. SCENE: KRIGEN ER KOMMET
- 10. SCENE: VALGET

GRUPPERNE

De værnepligtige (tilskuerne) ankommer til teatret - nu et af statens mange opsamlingssteder - med deres indkaldelser (teaterbilletten), som de afleverer til en af DANER SOLDATERNE, som står i uniform.

Når en værnepligtig afleverer sin indkaldelse får denne et armbånd sat om højre overarm. På armbåndet er der et symbol af dannebrog.

Derefter bliver den værnepligtige sendt til den rette gruppe; hver anden bliver sendt til venstre, således at tilskuerne bliver opdelt i 2 grupper, og de som ankom i par eller flok bliver adskilt fra hinanden. DANER SOLDATERNE hjælper de værnepligtige med at finde deres gruppe.

CAROLINE HANSEN (20-30) og ANTON FREDERIKSEN (20-30) henvender sig til gruppe 1; de er DANER SOLDATER, og skal guide gruppen.

ASGE MATTHIESEN (20-30) og LAURA KOLDING (20-30) henvender sig til gruppe 2; de er DANER SOLDATER, og skal guide gruppen.

1. GRUPPE

Følgende scener udspiller sig kun i 1. GRUPPE, og starter samtidig med scenerne i 2. GRUPPE.

1. SCENE: DE VÆRNEPLIGTIGE

CAROLINE HANSEN (20-30) og ANTON FREDERIKSEN (20-30) får gruppens opmærksomhed.

ANTON FREDERIKSEN

Godaften! Jeg hedder Anton Frederiksen, og det her er Caroline Hansen.

CAROLINE HANSEN

Godaften.

ANTON FREDERIKSEN

I står her i dag, fordi I er blevet indkaldt til den nye obligatoriske værnepligt.

CAROLINE HANSEN

En værnepligt der - i modsætning til den traditionelle værnepligt - ikke handler om at skyde med våben og kaste med granater.

ANTON FREDERIKSEN

Men om oplysning og indsigt; værditræning, kalder vi det.

CAROLINE HANSEN

Vores opgave i dag er, at eskortere jer ud til øvelsesområdet, hvor jeres træning vil begynde.

ANTON FREDERIKSEN

Vores øvelsesområde har faciliteter til mange forskellige slags øvelser.

CAROLINE HANSEN

Og vores øvelser kræver særlige rammer.

ANTON FREDERIKSEN

Det kan godt være, at det lyder lidt "lige på og hårdt," men bare rolig, det vi skal på øvelsesbanen, er mere et slags introforløb.

CAROLINE HANSEN

Når vi er færdige i øvelsesområdet, vil I blive transporteret til kasernen, som vil blive jeres hjem de næste tre måneder.

ANTON FREDERIKSEN

Og jeg tror, jeg kan tale for os begge, når jeg siger, at værnepligten også er noget der udvikler én. Jeg føler mig i hvert fald ikke længere som den samme person, som jeg var før min værnepligt. Har du det ikke også sådan, Menig Hansen?

CAROLINE HANSEN

Jo, det har jeg, Menig Frederiksen.

ANTON FREDERIKSEN

Nu vil vi gå ud til bussen, og det er vigtigt, at I hele tiden forsøger at holde trit, og at I gør som vi siger.

En værnepligtig, SOFIA SEVERINSEN (20-30) råber højt blandt gruppen:

SOFIA SEVERINSEN

Hvorfor måtte jeg ikke komme i samme gruppe som min kæreste?!

ANTON FREDERIKSEN

Under introforløbet prøver vi altid at skille grupper og par ad. Det gør det – i vores erfaring - lettere for jer nye værnepligtige, at åbne og op og tale med hinanden, og lære hinanden at kende. Så I ikke kun taler med dem I kender. Og bare rolig, du skal nok få din kæreste at se igen.

SOFIA SEVERINSEN

Hvornår?

CAROLINE HANSEN

Senere. Nu går vi alle ud til -

SOFIA SEVERINSEN

Men er der slet ikke mulighed for, at jeg kan komme over i den anden gruppe i stedet?!

Endnu en værnepligtig, KATRINE LIND (20-30,) råber højt:

KATRINE LIND

Nej, der er ikke, for hele den her obligatoriske værnepligt, er ikke andet end en statsmaskine, der skal hjernevaske os til at tro, tænke og gøre hvad staten vil have os til. Til CAROLINE og ANTON: Er det ikke derfor, at I skiller os fra hinanden? Så I har lettere ved at hjernevaske os?

CAROLINE HANSEN

Ikke flere spørgsmål!

KATRINE LIND

Fascister...

En værnepligtig, CARSTEN JENSEN (40+), råber ad KATRINE.

CARSTEN JENSEN

Hey, hvad med at vise lidt respekt, tøs?!

Endnu en værnepligtig, SIMON PETERSEN (20-30) råber højt.

SIMON PETERSEN

Hvad med Holger Danske?! Der var en hel bus med nye værnepligtige, der blev angrebet af dem i Aarhus! Hvad gør I for at beskytte os?! Hvordan kan vi vide, at de ikke også angriber vores bus?!

KATRINE LIND

Til SIMON: Staten og dens håndlangere er da fuldstændig ligeglade med os!

CARSTEN JENSEN

Til KATRINE: Luk munden, din landsforræder!

KATRINE LIND

Til CARSTEN: Fuck dig, dit får!

CARSTEN JENSEN

Til KATRINE: Pas på hvad du siger.

KATRINE LIND

Til KATRINE: Eller hvad, gamle mand?!

CAROLINE HANSEN

TI STILLE!

ANTON FREDERIKSEN

Okay, okay! Nu tager vi lige alle sammen en dyb indånding. Til SIMON: Hvad hedder du?

SIMON PETERSEN

Simon.

ANTON FREDERIKSEN

Simon. Vores sikkerhed er på højeste niveau. I har intet at frygte. Til KATRINE: Hvad hedder du?

KATRINE LIND

Katrine.

CARSTEN JENSEN

Hun hører ikke til her; hun er sikkert medlem af Holger Danske!

ANTON FREDERIKSEN

Til CARSTEN: Du stopper nu!

CARSTEN JENSEN

Ja, ja, jeg påpeger jo bare det åbenlyse.

ANTON FREDERIKSEN

Går helt tæt på KATRINE. Katrine. Ligesom alle der står her, og alle andre borgere i Danmark, unge som gamle, så skal du også aftjene din værnepligt. Det kan du mene om, hvad du vil, men det ændrer ikke på, at det er din pligt over for staten. For landet. Men skal vi forstå dine udtalelser sådan, at du er Værnenægter? For hvis du er, så er vi nødt til at transportere dig til et andet sted. Så hvad er du, Katrine? Værnepligtig eller Værnenægter?

KATRINE LIND

Viger blikket: Værnepligtig.

SOFIA SEVERINSEN

I har stadig ikke svaret på mit spørgsmål; kan jeg komme over i min kærestes gruppe?

ANTON FREDERIKSEN

Til SOFIA. Og hvad hedder du så?

SOFIA SEVERINSEN

Sofia.

ANTON FREDERIKSEN

Sofia, du skal nok få din kæreste at se igen, og jeg er sikker på, at I godt kan holde ud at undvære hinanden i mellemtiden.

CAROLINE HANSEN

Og nu har vi ikke tid til flere afbrydelser! Der er en bus, der venter på os! Alle følger med nu!

CAROLINE og ANTON fører gruppen ud til bussen.

2. SCENE: TRANSITTEN

Gruppe 1 bliver ført ud til bussen, der holder klar til at køre.

Busserne ligner almindelige busser, bortset fra at de har fået tildækket passagervinduerne, således at ingen passagerer kan kigge ud.

Alle værnepligtige bliver ført ind i bussen, og deres guider sidder forrest i bussen, ved buschaufføren.

Straks efter afgang, rejser CAROLINE sig op, og henvender sig til de værnepligtige i bussen; hun læser op fra et stykke papir. Imens går ANTON gennem bussen, og beder engang imellem en tilfældig værnepligtig (skjult medvirkende og/eller rigtige tilskuere) om at låse deres telefon op, og række den til ham. Han tjekker telefonerne, uden at vi kan se, hvad han kigger på, og giver dem efterfølgende tilbage.

CAROLINE HANSEN

Følgende er en skrivelse, udstedt af vores Statsminister og Daner Soldaternes Hærfører Mogens G. Iversen.

"Tillykke. Din rejse som værnepligtig er begyndt. Over de næste tre måneder vil du – ligesom så mange andre af dine landsmænd før dig – blive trænet og skolet i danskhedens sande værdier. Værnepligten blev etableret med det formål, at sikre, at alle danskere, uanset alder og køn, kæmper på den samme side. Sammen er vi stærke, alene er vi svage. Der findes mennesker, som vil Danmark og danskerne det ondt, som prædiker rådden moral, spreder frygt og falsk tro, og som ønsker at ødelægge og tage det fra os, som vi ejer, og som vi har kært -

ANTON er kommet til stedet, hvor KATRINE sidder, og han beder om hendes telefon, men KATRINE nægter, hvilket afbryder CAROLINE, og alle vender deres opmærksomhed mod optrinnet.

KATRINE LIND

Nej! Du skal ikke glo i min telefon! Det er privat ejendom!

ANTON FEDERIKSEN

Jeg er nødt til at bede dig om at tage det roligt.

KATRINE LIND

Du kan selv tage det roligt, din skide fascist!

CAROLINE HANSEN

Er vi nødt til at stoppe bussen, Menig Frederiksen?

CARSTEN JENSEN

Smid hende nu for pokker bare ud til alle Værnenægterne og Holger Danske sympatisørerne!

ANTON FREDERIKSEN

Til CARSTEN: Ti stille! Til CAROLINE: Giv mig lige et øjeblik, Menig Hansen!

ANTON læner sig helt ned til KATRINE, og hvisker noget til hende, som ingen andre kan høre;
KATRINE ændrer ansigtsudtryk, og falder til ro.

KATRINE LIND

Undskyld. Her.

KATRINE rækker sin telefon til ANTON, og CAROLINE afventer, som han tjekker telefonen.
Bagefter kigger han på CAROLINE, og ryster på hovedet:

ANTON FREDERIKSEN

Den er clean. Giver telefonen tilbage til KATRINE, der slår blikket ned. Tak, for dit samarbejde.

CAROLINE fortsætter med at læse op fra skrivelsen, og ANTON fortsætter med at tjekke telefoner:

CAROLINE HANSEN

"Vi må hjælpe vores fjender, afvigerne, med at finde tilbage på værdiernes rette vej. Grib nu din fane, brave daner, og kæmp for dit land. Mogens G. Iversen, Statsminister, Hærfører, Frihedens Soldat, De Svages Beskytter, Samfundets Vogter, Danernes Lys."

ANTON FREDERIKSEN

kommer op foran i bussen, til CAROLINE. På øvelsesbanen vil I opleve ting, der kan virke voldsomme og overvældende. Det er helt normalt og forventeligt. Men det er vigtigt, at I undervejs i øvelserne, sørger for at holde hovedet koldt og ikke gør noget medmindre I får besked på det. Og det er strengt forbudt at –

Pludselig bremses bussen op, kører ind til siden, og stopper til sidst helt op. CAROLINE og ANTON går hen til buschaufføren, og de tre taler sammen, men så lavmælt, at vi ikke kan høre hvad de snakker om. SIMON, der er blevet bange og urolig, rejser sig op fra sit sæde, og råber gennem bussen:

SIMON PETERSEN

Hvad sker der?! Hallo?! Er det Holger Danske?!

BUSSEN kører videre. ANTON og CAROLINE henvender sig til gruppen.

ANTON FREDERIKSEN

Der sker ingenting!

CAROLINE HANSEN

Sæt dig ned!

SIMON PETERSEN

Sætter sig ned. Hvorfor stoppede vi så?!

ANTON FREDERIKSEN

Der er opstået et mindre problem i den anden bus, men vi har besluttet, at vi ikke venter på dem, så vores tidsplan ikke også skrider. Vi kører videre mod øvelsesbanen.

SOFIA SEVERINSEN

Rejser sig også op fra sit sæde. Hvad for et problem?!

ANTON FREDERIKSEN

Som jeg sagde; et mindre problem.

SOFIA SEVERINSEN

Bliver stående: Hvad er der sket?!

CAROLINE HANSEN

Sæt dig!

SOFIA SEVERINSEN

Min kæreste er ombord på den bus, jeg har ret til at få noget at vide!

CAROLINE HANSEN

Du har ikke ret til noget som helst, og sæt dig så ned!

SOFIA SEVERINSEN

Er der sket noget med dem?!

CAROLINE HANSEN

NU ER DET NOK! Marcherer gennem bussen, hele vejen ned til SOFIA, og griber fat i kraven på hende, og presser hende ned på sædet. Nu skal du høre godt efter, Sofia! Vi skylder hverken dig eller nogen som helst andre nogen forklaring på noget som helst! Hvis vi siger, at himlen er grøn, og græsset er blå, så er himlen grøn og græsset er blå! Men jeg kender godt din type! Du går gennem livet uden at tage stilling til noget som helst! Du bekymrer dig ikke om en skid! Du er en af dem, der har sit hoved så langt oppe i røven, at du ikke kan andet end at se ud på verden gennem din egen navle! Og når du så opdager, at verden ikke passer til dit billede, eller at du ikke bare kan få tingene sådan som *du* gerne vil have dem, så begynder du at flæbe og forlange og kræve og kommandere! Som et barn! Men i den her verden, er alle før eller siden nødt til at tage stilling og forholde sig til verden, og vælge side; også dig! Sig mig så, Sofia hvad farve er himlen?

SOFIA SEVERINSEN

Grøn.

CAROLINE HANSEN

Hvad farve er græsset?

SOFIA SEVERINSEN

Blåt.

CAROLINE slipper SOFIA, og taler ud til alle i bussen:

CAROLINE HANSEN

Hvad farve er himlen?! Lad mig høre det! Hvad farve er himlen?!

De værnepligtige svarer i kor, og CARSTEN er nok den der taler højt: GRØN.

Hvad farve er græsset?!

De værnepligtige svarer i kor, og igen er CARSTEN én af dem, der taler højt: BLÅT.

Vi ankommer til øvelsesområdet om få minutter. Og alle tier stille på resten af turen! Vi vil ikke høre et ord mere fra nogen af jer!

3. SCENE: ØVELSEN

Bussen ankommer på pladsen foran indgangen til Daner Soldaternes Øvelsesområde.

CAROLINE og ANTON genner alle de værnepligtige ud af bussen. De fører dem i samlet flok gennem indgangen til øvelsesområdet, hvor der står to DANER SOLDATER med våben og holder vagt. CAROLINE og ANTON taler kort med vagterne, og så fører de gruppen ind på området. Som de kommer ind, ser man, på afstand, to DANER SOLDATER der kommer slæbende med en ung kvinde (STINE MOGENSEN (28) imellem sig, som har en hætte over hovedet. Selv på afstand kan man se, at kvinden virker afkræftet, og snart mister hun fodfæstet og falder om på jorden. De to soldater, får hende op på benene, og trækker hende med videre. Snart forsvinder de bag bygningerne og ud af syne.

CAROLINE og ANTON fører gruppen med videre hen til Buehallen, hvor de åbner døren, og guider gruppen indenfor. I Hallens indre venter to DANER SOLDATER, som sidder på improviserede stole ved et improviseret bord, og spiller kort. De hilser smilende, og rejser sig, og giver hånd til CAROLINE og ANTON. De taler indbyrdes, og så går de ud af døren bagerst i hallen, som fører ind i en tilstødende lade.

CAROLINE og ANTON samler gruppen foran en træstol, der står på et ryddet område i hallen.

CAROLINE HANSEN

Vores kollegaer er gået ud for at hente det vi skal bruge til den første øvelse.

ANTON finder en kasse med æg frem; der skal deles et æg ud til alle. Han giver kassen til CAROLINE.

ANTON FREDERIKSEN

Menig Hansen, jeg skal lige lave et opkald. Vil du sørge for at få delt æggene ud.

ANTON går ud af døren de kom ind af, og CAROLINE og andre begynder at dele æg ud, så alle får et æg hver. Lidt efter kommer ANTON ind igen. Når alle står med et æg:

CAROLINE HANSEN

I står nu alle med et æg. Ræk det op i luften, så vi kan se det. Op med det.

CAROLINE og resten af gruppen løfter ægget op i luften.

CAROLINE HANSEN

Tag det ned igen, og kig nu på det. Hold blikket på ægget. Alle sammen. Og forestil jer, at det æg indeholder alt det dårlige der nogensinde er sket i jeres liv. Alle de smerter, tab og nederlag, som I har oplevet, er ikke længere inde i jer, men inde under den skrøbelige hvide skal; samlet; komprimeret. Ægget rummer også alle de dårlige tanker I nogensinde har haft om jer selv: at du ikke er god nok som du er; at du er svag; at du er et dårligt menneske; at du ikke har fortjent at blive elsket. Alle de tanker er ikke længere inde i jer, men inde i det æg, som I holder i jeres hånd. Nu må I gerne kigge op igen. Sofia. Fortæl os; hvad er der inde i dit æg?

SOFIA SEVERINSEN

Hvorfor?

CAROLINE HANSEN

Fordi, jeg siger det.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg har ikke lyst.

CAROLINE HANSEN

Det er fuldstændig underordnet om du har lyst eller ej. Hvad er der inde i dit æg?

SOFIA SEVERINSEN

... min far.

CAROLINE HANSEN

Din far?

SOFIA SEVERINSEN

Ja.

CAROLINE HANSEN

Og hvad laver din far, når du forestiller ham inde i ægget?

SOFIA SEVERINSEN

Drikker. Råber.

CAROLINE HANSEN

Udvælger SIMON i gruppen: Og hvad med dig? Hvad er der inde i dit æg?

SIMON PETERSEN

Lavt; Min angst...

CAROLINE HANSEN

Tal højere!

SIMON PETERSEN

Taler højere: Min angst.

CAROLINE HANSEN

Udmærket.

(Her kan CAROLINE også spørge en eller to af værnepligtige som ikke er medvirkende Bagefter:)

Vi er klar, Menig Frederiksen.

ANTON FREDERIKSEN

Råber mod udgangen bagerst i hallen: VI ER KLAR!

Ind kommer de to DANER SOLDATER, nu med en fange, RASMUS POULSEN (28), imellem dem, som har hænderne bundet på ryggen, og en hætte trukket over hovedet. De fører fangen hen til stolen, foran gruppen, og tvinger ham ned på den. De binder hans hænder fast omme bag stoleryggen, og stiller sig på hver side af ham. De trækker hættens af fangens hoved. Manden har sår og indtørret blod i ansigtet. Han misser med øjnene i lyset, og ser skræmt rundt på gruppen.

CAROLINE HANSEN

Er det korrekt, at du hedder Rasmus Poulsen, er 28 år, og tidligere bankrådgiver?

RASMUS POULSEN

Rømmer sig... Ja.

CAROLINE HANSEN

Og er det korrekt, at du indtil for nyligt boede sammen med din kæreste, Simone, på Siriusvej, i Ålborg?

RASMUS POULSEN

Ja.

CAROLINE HANSEN

Fredag d. 24. maj, skrev Rasmus, som kommentar til en artikel om et homoseksuelt par, der var blevet overfaldet i deres hjem: "Så kan de lære det, de degenererede bæskubbere. Smid dem ud på en øde ø, eller giv dem en kugle for panden." Er det korrekt, at du har skrevet dette, Rasmus?

RASMUS POULSEN

Ja.

CAROLINE HANSEN

Og torsdag d. 6. juni skrev han følgende opslag på de sociale medier: "Er der nogen der vil med på bøssejagt? Jeg har et bat man kan låne." Er det korrekt, at du har skrevet dette, Rasmus?"

RASMUS POULSEN

Ja.

CAROLINE HANSEN

Og d. 6. juli delte du en diskriminerende video, med titlen: "En død bøsse, er en god bøsse." Er det korrekt, Rasmus?

RASMUS POULSEN

Ja.

CAROLINE HANSEN

Vi springer frem til fredag d. 26. juli. Fortæl os, hvad der skete den dag, Rasmus.

RASMUS POULSEN

Begynder at fortælle. Det er modvilligt, og tydeligvis ikke første gang han skal fortælle historien:

Mig og to af mine venner skulle i byen. På Jomfru Ane Gade. Vi startede hjemme hos mig. Min kæreste var hos en veninde. Vi drak. Meget. Så gik vi ned på Gaden. Vi gik fra bar til bar, og skiftedes til at give omgang. Jeg ved ikke hvad klokken var, da det skete. Vi gik forbi to mænd på gaden. De var på vores alder. De holdt hinanden i hånden. Jeg var fuld, men jeg kan huske, at jeg tænkte, at de kun gjorde det for at provokere. Jeg blev vred, og jeg spurgte de andre, om de ville med på bøssejagt.

CAROLINE HANSEN

Og hvad skete der så?

RASMUS POULSEN

Så vendte vi om og fulgte efter dem. På afstand. De gik bare og snakkede, og grinede, og de opdagede os ikke. Vi fulgte efter dem hen til Gravensgade, og de stoppede foran en opgang. De kyssede. Og så gik den ene ind, og den anden gik tilbage i den retning de kom fra. Mod os. Da han gik forbi os, talte jeg til ham, og han stoppede op. Jeg spurgte ham, om han ville sutte min pik for en tyver. Han smilede bare. Sådan ... overlegent... arrogant. Og så sagde han, at han ikke tændte på små pikke. Så omringede vi ham. Han sagde, vi skulle skride. Så slog jeg ham. I maven. Han knak sammen, og så fik jeg øje på den. På fortovet. En hundelort. Jeg sagde til mine venner, at de skulle holde ham fast. Så løb jeg hen til en skraldespand, og fiskede en gammel avis op. Jeg samlede lorten op med avisen. Han skreg om hjælp, men der var ikke nogen på gaden. Jeg tvang lorten ind i munden på ham med den ene hånd, og filmede med den anden. Han brækkede sig på fortovet og græd. Jeg filmede det hele. Så sparkede jeg ham i hovedet, og så gik vi.

CAROLINE HANSEN

Martin Andreas Larsen var navnet på den mand Rasmus og hans venner overfaldt. Det sidste spark ramte så hårdt på Martins mund, at hans ene tand blev flækket og en anden blev trykket så langt op i hans tandkød, at denne måtte opereres ud. Det er sådan nogle som Rasmus her, der undergraver vores samfundsværdier. Det er typer som ham, der spreder raddenskab i vores land. Vi danskere er tolerante og oplyste mennesker, og det er de intolerante og uoplyste som vi må bekæmpe.

Udvælger SOFIA. Dig. Sofia. Kom her. SOFIA træder frem.

Vi har alle oplevet dårlige ting i vores liv, og det efterlader en vrede i os alle. Derude – i samfundet – på værdierne og moralens slagmark – der skal vi bruge den vrede konstruktivt. Vi skal rette den væk fra os selv, og mod vores sande fjender. Peger på RASMUS: Mod dem. Sofia, kast dit æg på denne mand. Lad ham føle din vrede.

SOFIA SEVERINSEN

Tøver... men...

CAROLINE HANSEN

Kast.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg har ikke lyst.

CAROLINE HANSEN

Der er det ord igen; *lyst*. Det her handler ikke om lyst! Men om pligt! Gør det!

CARSTEN JENSEN

Gør det nu bare!

SOFIA SEVERINSEN

Men det er da...

CARSTEN JENSEN

Hvad er det?! Har du ikke lige hørt, hvad manden fortalte?!

SOFIA SEVERINSEN

Jo, men...

CARSTEN JENSEN

Men hvad? Synes du måske det er i orden, hvad han har gjort?

SOFIA SEVERINSEN

Nej, selvfølgelig ikke, men...

CARSTEN JENSEN

Men hvad?! Han tvang en mand til at æde en hundelort! Er du måske på deres side?!

RASMUS POULSEN

Gør det nu bare, din skide luder! Fuck dig! Fuck jer alle sammen! I skide fucking fascister! FUCK JER! FUCK JER! FU -

CAROLINE giver tegn til de to soldater, der straks knebler RASMUS, og det kvæler hans råb.

CAROLINE HANSEN

Kast dit æg på ham, Sofia.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg vil ikke.

CARSTEN marcherer pludselig ud af gruppen, og hen til RASMUS, og smadrer ægget ind i siden af hovedet på ham, så det også bliver til en lussing.

CARSTEN JENSEN

Sådan skal det gøres.

CAROLINE HANSEN

Det er præcist den slags vrede, jeg taler om! Og nu er det jer andres tur! Kast æggene på ham! Kast!

SIMON er den første der kaster sit æg på manden, og flere af de værnepligtige følger trit, men pludselig lyder der en luftalarm, og det afbryder alt. CAROLINE og soldaterne ser alle forvirrede ud.

CAROLINE HANSEN

Hvad sker der? Det er da ikke en del af øvelserne, er det...?

ANTON FREDERIKSEN

Ikke så vidt jeg ved. Tag mændene med, og find ud af, hvad der foregår. Jeg bliver her hos gruppen.

CAROLINE HANSEN

Du tror vel ikke, det er ...?

ANTON FREDERIKSEN

Jeg ved det ikke, Hansen, find ud af det.

CAROLINE og de andre DANER SOLDATER løber ud af hallen.

Tilbage er ANTON og gruppen, og RASMUS, der stadig sidder bundet til stolen, nu tilsølet af æg.

4. SCENE: ANGREBET

Så snart CAROLINE og de andre Daner Soldater har forladt hallen, giver ANTON et signal, og trækker en pistol. Nu er der også flere fra gruppen, der træder frem, og omringer gruppen, og trækker skjulte våben frem; de er HOLGER DANSKE SOLDATER.

ANTON FREDERIKSEN

Okay, alle sammen, nu skal I høre godt efter, og forholde jer i ro. Det, I kan høre, er lyden af Holger Danske, der angriber øvelsesbanen. Vi er Holger Danske.

SIMON PETERSEN

Falder ned op knæ. I må ikke skyde os!

CARSTEN JENSEN

Undskyld, er det her en eller anden form for øvelse?

ANTON FREDERIKSEN

Det er ikke en øvelse. Jeg gentager; det er ikke en øvelse. Men I skal ikke være bange; vi har ikke tænkt os at gøre jer noget, ikke medmindre I giver os en grund til det.

KATRINE LIND

Om CARSTEN: Og hvad med ham der? Vi kan ikke stole på ham. Skal han have lov til at leve?

CARSTEN JENSEN

Og du er selvfølgelig en af dem.

ANTON FREDERIKSEN

Uanset hvad I må have hørt, så henretter Holger Danske ikke bare folk på må og få. Til SIMON: Simon, rejs dig op. SIMON kommer usikkert på benene. Det der skete i bussen ved Aarhus var ikke planlagt. Der var passagerer, der havde våben og som gik til modangreb, og vores mænd forsvarede sig selv. Det var ikke en del af planen. Jeg ved godt, hvad medierne siger, men I ved også godt, hvem der ejer medierne.

KATRINE LIND

Medierne er fyldt med propaganda. Om CARSTEN: Og ham der, er en af dem der spreder den. til SOFIA. Du må da give mig ret, Sofia. Du hørte også, hvordan han talte til dig lige før.

SOFIA SEVERINSEN

Lad vær med at blande mig ind i det der. Til ANTON. Hvad er der sket med de andre? Den anden gruppe?

ANTON FREDERIKSEN

Jeg ved kun, at de også skulle være i Øvelsesområdet nu.

SOFIA SEVERINSEN

Har I også mænd i den gruppe?

ANTON FREDERIKSEN

Ja, det har vi.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg ved ikke, hvad I har tænkt jer at gøre, men jeg går nu.

SOFIA vil gå ud af hallen.

ANTON FREDERIKSEN

Du bliver her.

SOFIA SEVERINSEN

Nej, jeg gør ej!

ANTON giver signal, og straks er der en HOLGER DANSKE SOLDAT der holder SOFIA tilbage.

SOFIA SEVERINSEN

Slip mig!

ANTON FREDERIKSEN

Hvis du går derud alene, så overlever du ikke.

SOFIA SEVERINSEN

SLIP MIG!

KATRINE LIND

Hvis hun absolut vil slå sig selv ihjel, så lad hende dog bare løbe ud og lede efter sin kæreste.

ANTON FREDERIKSEN

Hun bliver her, og ligesom alle jer andre, så gør hun nøjagtigt hvad jeg siger. Alle sammen, tag jeres armbånd af og smid det væk! Nu!

Alle tager deres armbånd af og smider det væk – alle på nær CARSTEN.

KATRINE LIND

Han har ikke smidt sit armbånd.

ANTON FREDERIKSEN

Til CARSTEN: Hvad hedder du?

CARSTEN JENSEN

Carsten.

ANTON FREDERIKSEN

Hvorfor har du stadig dit armbånd på, Carsten?

CARSTEN JENSEN

Jeg støtter ikke en gruppe, som forsvarer homofobiske voldsmænd, racister, pædofile og voldtægtsforbrydere.

Om RASMUS, der stadig sidder bundet til stolen, med hætte over hovedet.

I hørte selv, hvad han sagde! I hørte, hvad han har gjort!

ANTON FREDERIKSEN

Holger Danske forsvarer ikke hvad denne mand, eller andre som ham, har *gjort*. Vi forsvarer deres rettigheder; menneskerettigheder. I den her diktaturstat vi lever i nu, der har de ingen rettigheder.

CARSTEN JENSEN

Holger Danske er vågnet til dåd fra sit dvale, for at forsvare dyrenes rettigheder! Jeg brækker mig! Sådan nogle som ham, har ikke fortjent rettigheder! De er dyr, og de skal behandles som dyr!

ANTON FREDERIKSEN

Der er altid en grund til, at mennesker handler som de gør, og det er først uden menneskerettighederne, at vi bliver til dyr.

CARSTEN JENSEN

Gud fri mig vel...! Min datter! Min datter blev voldtaget da hun var 14 år! 14 år! Og du vil have, at jeg skal forsvare den lille lorts rettigheder, som har ødelagt hendes liv; fordi, der jo nok var en grund til det! Han blev forsømt som barn; hans mor og far elskede ham ikke; hans far var alkoholiker; han var påvirket af stoffer; bla bla bla! Vores stat har forstået det; Daner Soldaterne har forstået det! Hvis man har et problem, så fjerner man det!

KATRINE LIND

Lige på det punkt, må jeg give manden ret; hvorfor spilder vi tid på det her?

ANTON FREDERIKSEN

Taler til hele gruppen; imens han tager hættten af RASMUS hoved, og binder ham fri.

Holger Danske er startet med det formål, at kæmpe for menneskerettighederne. Vores såkaldte folkevalgte stat tromler hen over de rettigheder, som betyder de ingenting. Det er kun et spørgsmål om tid, før de får dem afskrevet helt. Og når det sker, så er der absolut intet tilbage, der kan beskytte os imod dem. Så kan de gøre hvad de vil; og hvem går de så efter? Alle med den forkerte tro?

ANTON har fået RASMUS fri og hjælper ham på benene. RASMUS vakler, men holder sig oprejst.

CARSTEN JENSEN

Om RASMUS: og så skal sådan nogle degenererede voldsforbrydere som ham, bare have lov til at spankulere frit omkring?

ANTON FREDERIKSEN

Carsten, nu spørger jeg dig en sidste gang: er du sikker på, at du ikke vil smide det armbånd?

CARSTEN JENSEN

Rækker tavst fuck-finger til ANTON.

ANTON FREDERIKSEN

Sæt dig på stolen.

CARSTEN JENSEN

Nej.

ANTON FREDERIKSEN

Sæt dig.

CARSTEN bliver stående. ANTON giver signal, og hans mænd tvinger CARSTEN ned på stolen, hvor de binder ham fast.

CARSTEN JENSEN

I er jo ikke en skid bedre end dem I kæmper imod! Hvor er mine rettigheder nu?!

RASMUS træder frem og sender en spytklat ned i hovedet på CARSTEN. ANTON træder frem og skubber RASMUS væk.

ANTON FREDERIKSEN

Du styrer dig. Lige nu.

Der lyder råb og skud i det fjerne.

Her er ikke sikkert at blive. I skal alle følge efter mig. Den her vej.

CARSTEN JENSEN

I kan da ikke bare efterlade mig her! Vent! I kan ikke efterlade mig her!

ANTON følger gruppen ud gennem samme dør som de kom ind af, og efterlader CARSTEN, der stadig sidder bundet til stolen, og råber efter dem.

5. SCENE: KAMPEN

ANTON og hans mænd følger gruppen ud af Buehallen. Foran dem står en bygning i flammer. På jorden, ikke langt fra den brændende bygning, ligger en livløs krop i flammer.

Der hersker kaos i området. Der lyder skud, råb og skrig, og rundt omkring løber der folk i alle retninger.

Portene ind til øvelsesområdet er blevet lukket og låst med kæder udefra, så ingen kan stikke af.

Gruppen bliver fulgt forbi den brændende bygning, ad Halvej og fortsætter ligeud ad Pernillevej, hvor de drejer til højre ad Torvet.

Ligefremme, under et halvtag der forbinder to bygninger, kan man se en person, der sidder midt på jorden, med ryggen til, med benene trukket op under sig. Ikke langt fra hende står der et åbent og tomt metalbur på jorden; stort nok til at kunne rumme en person.

ANTON følger gruppen med hen til halvtaget, hvor de samler sig omkring personen på jorden;

ANETTE JONSON (20-30). Nu hvor de står under halvtaget, kan de se, at der ligger en stor bunke af armbånd med dannebrog symbolet på; ligesom dem de selv smed inde i hallen.

ANTON FREDERIKSEN

Hey? Er du okay?

Pigen kigger op på ANTON; hun lader til at være i chok.

ANETTE JONSON

Jeg vil gerne hjem nu.

ANTON FREDERIKSEN

Tager fat i ANETTE, og trækker hende op på benene: Er der sket dig noget?

ANETTE JONSON

Jeg vil gerne hjem til min mor og far.

SOFIA SEVERINSEN

Var du sammen med den anden gruppe? Er det derfor, der ligger alle de armbånd?

ANETTE JONSON

Hun sagde, vi skulle smide dem.

SOFIA SEVERINSEN

Hvem?

ANETTE JONSON

Jeg vil gerne hjem nu.

SOFIA SEVERINSEN

Tager fat i ANETTE. Hvad hedder du?

ANETTE JONSON

Anette.

SOFIA SEVERINSEN

Anette, du er nødt til at prøve at fokusere på mig. Er der sket noget med nogen i din gruppe?

ANETTE JONSON

Hvad?

SOFIA SEVERINSEN

Er der sket noget med én der hedder Louise? Louise Christensen?

ANETTE JONSON

Du er Sofia.

SOFIA SEVERINSEN

Louise er min kæreste. Er der sket noget med hende?

ANETTE JONSON

Hun har nævnt dig.

SOFIA SEVERINSEN

Ryster i ANETTE: Er der sket noget med hende?!

ANTON FREDERIKSEN

Sofia, du er nødt til at falde ned; pigen er tydeligvis i chok.

SOFIA SEVERINSEN

Ignorer ANTON, og ryster igen i ANETTE, der mest af alt ser forvirret ud: Er der sket noget med hende?!

Da lyder der pludselig råb, og en flok HOLGER DANSKE SOLDATER, klædt i civilt, men med våben, dukker op på begge sider af halvtaget, og de blokerer begge udveje fra under halvtaget. ANTON skynder sig at række hænderne i vejret, og maner dem til ro.

ANTON FREDERIKSEN

Vent! Det er mig! Anton Frederiksen!

Lederen af gruppen, ANDERS MALLING (30+), træder frem og henvender sig til ANTON.

ANDERS MALLING

Hvad laver alle de mennesker her?

ANTON FREDERIKSEN

Det er de værnepligtige.

ANDERS MALLING

Det ved jeg, Anton, men hvad laver de her?

ANTON FREDERIKSEN

Jeg prøver at holde dem ude af skudlinjen.

ANDERS MALLING

Og hvad gav dig den ide?

ANTON FREDERIKSEN

Jeg forstår ikke...

ANDERS MALLING

De her mennesker har ikke længere nogen funktion. De var det skjul du og dine mænd gemte jer bag ved, for at komme ind i området; ikke andet.

ANTON FREDERIKSEN

Så jeg skulle bare have efterladt dem? Anders, det ved du godt, vi ikke bare kan gøre.

ANDERS MALLING

Jeg ved ikke, om du har opdaget det, men vi er midt i en kamp, og vi har brug for alle mænd. Vi tager os af de værnepligtige bagefter.

KATRINE LIND

Jeg kan kæmpe med jer.

ANDERS MALLING

Hvem er du?

KATRINE LIND

Katrine.

ANDERS MALLING

Jeg husker ikke dit ansigt. Du er ikke en af vores.

ANTON FREDERIKSEN

Hun kom med de værnepligtige. Hun er god nok. Hende kan vi godt regne med.

KATRINE LIND

Til ANDERS. Og det er mere end man kan sige om jeres mand, Anton her.

ANTON FREDERIKSEN

Hvad -

ANDERS MALLING

Afbryder ANTON – Hvad mener du med det?

KATRINE LIND

Der var en mand her i gruppen, som nægtede at smide sit armbånd, og som åbenmundet erklærede krig mod jer, men Anton her lod ham leve; han sagde, at Holger Danske ikke bare henretter på må og få.

ANDERS MALLING

Til KATRINE: Der er delte meninger om, hvad Holger Danske gør og ikke gør, men hvis der er nogen her, som jeg ved, er loyale over for vores sag, så er det Anton. Og jeg vil råde dig til, ikke at stille spørgsmålstejn ved hans loyalitet igen. Er det forstået?

KATRINE LIND

Ja.

ANDERS MALLING

Men vi har også brug for alt den støtte vi kan få. Giv hende et våben. Vis hende, hvordan det fungerer.

En af de andre soldater giver et våben til KATRINE, og viser hende, hvordan man sikrer og afsikre.

SOFIA SEVERINSEN

Til ANDERS: Ved du, hvad der er blevet af den anden gruppe værnepligtige?

ANDERS MALLING

Ignorer SOFIA – Det er nu, Anton. De andre har brug for os.

ANTON FREDERIKSEN

Henvender sig til hele gruppen: Vent her til kampen er overstået! Det skal nok gå! Vi finder jer bagefter!

ANTON og KATRINE og resten af soldaterne løber med ANDERS og hans mænd, og vender tilbage til kampen. Tilbage står den rådvilde gruppe, men da træder SOFIA frem foran alle.

SOFIA SEVERINSEN

Hør her, alle sammen! Vi kan ikke blive her!

SIMON PETERSEN

Men du hørte hvad han sagde; vi skulle blive her til kampen var overstået.

SOFIA SEVERINSEN

Det kan vi ikke. Vi er nødt til at prøve at finde den anden gruppe.

SIMON PETERSEN

Det er bare fordi du vil finde din kæreste.

SOFIA SEVERINSEN

Det handler ikke kun om det. Vi er også nødt til at hjælpe hinanden.

SIMON PETERSEN

Så kan du selv løbe ud og hjælpe dem.

SOFIA SEVERINSEN

Hvis vi splitter os op, er der større risiko for, at nogle derude tror, at vi enten tilhører Holger Danske eller Daner Soldaterne. Når vi er i samlet flok, og uden våben, så kan de regne ud, at vi er de værnepligtige; at vi slet ikke kæmper.

RASMUS POULSEN

Så der er simpelthen ikke nogen af jer, der er på Holger Danskes side? Til SOFIA: Du nægtede at kaste ægget på mig; er du heller ikke på deres side?

SOFIA SEVERINSEN

Jeg er ikke på nogens side.

RASMUS POULSEN

Det er du da nødt til at være. Sådan fungerer verden ikke.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg tror ærlig talt ikke, at der er nogen her, der er interesseret i at høre hvad du har at sige. Vi har hørt rigeligt fra dig.

RASMUS POULSEN

Har du et problem, lille... lebbe?

SOFIA SEVERINSEN

Du skulle have været efterladt på den stol.

RASMUS POULSEN

Nu ved jeg godt, hvorfor du ikke kastede ægget på mig, da du havde chancen. Du er en kujon. Går tættere på SOFIA: Er du bange for mig, lebbetøs?

SOFIA SEVERINSEN

Nej.

RASMUS POULSEN

Det skulle du måske være.

SOFIA SEVERINSEN

Du er et væmmeligt menneske.

RASMUS POULSEN

Lebbetøs.

SOFIA skubber hårdt til RASMUS så han ryger bagud. RASMUS skal til at springe på SOFIA, men da træder SIMON ind imellem dem.

SIMON PETERSEN

Lad hende være.

RASMUS POULSEN

Jeg kan godt huske dig. Hvis jeg ikke tager meget fejl, så var du en af de første der kastede?

SIMON PETERSEN

Kig rundt på alle dem der står omkring dig lige nu. Hvis du rører én af os, så får du med os alle sammen at bestille. Vi gider ikke finde os i dit homofobiske bullshit. Du er alene. Du er ingenting. Skrid.

RASMUS POULSEN

RASMUS kigger rundt på gruppen, og så på SOFIA: vi ses, lebbetøs.

RASMUS løber af sted, og forsvinder rundt om hjørnet.

SOFIA SEVERINSEN

Til SIMON og gruppen: Tak.

SIMON PETERSEN

Du har ret. Vi må prøve at finde de andre. Vi må hjælpe hinanden.

SOFIA SEVERINSEN

Til ANETTE, der stadig virker til at være i chok: Kom med os, Anette.

ANETTE JONSON

Nej.

SOFIA SEVERINSEN

Men vi vil finde din gruppe.

ANETTE JONSON

Jeg har mistet min telefon. Kan I ringe til min mor og far, og bede dem om at komme og hente mig?

SIMON PETERSEN

Hun er helt væk.

SOFIA SEVERINSEN

Anette, ved du hvilken vej de gik?

ANETTE JONSON

Hvem?

SOFIA SEVERINSEN

Din gruppe. Hvilken vej gik de?

ANETTE JONSON

Jeg ved det ikke.

SOFIA SEVERINSEN

Kom så! Vi må bare prøve en vej! Men de er nok søgt væk fra bydelen! Følg med! Og husk, vi skal holde os i samlet flok!

SOFIA og SIMON går forrest, og fører alle ud fra under halvtaget, og til venstre ad Charlottevej.

6. SCENE: FORRÆDEREN

SOFIA og SIMON fører gruppen ad Charlottevej og til højre ad Stationsvej, hvor de drejer til højre igen ad Olievej, men da bliver de afskåret af CAROLINE og andre DANER SOLDATER, der løber ind foran dem, og omringer dem. De har et såret gidsel med på slæb, som de skubber foran sig. CAROLINE er dækket af skidt og blod og hun virker anderledes; opstemt: euforisk; som om hun er på stoffer.

Der er stadig kamp i området, og i det fjerne lyder der stadig råb og skud og fjerne brag. CAROLINE henvender sig til SOFIA og SIMON, der står forrest i flokken.

CAROLINE HANSEN

Hvad laver I her?

SOFIA SEVERINSEN

Vi prøver at finde den anden gruppe.

SIMON PETERSEN

Har I set dem?

CAROLINE HANSEN

Det var dig, der var Sofia. Hende med kæresten.

SOFIA SEVERINSEN

Har du set dem? Ved du, hvor de er?

CAROLINE HANSEN

Nej, det gør jeg ikke.

SOFIA SEVERINSEN

Så lad os komme forbi, så vi kan finde dem.

CAROLINE HANSEN

Nej.

SOFIA SEVERINSEN

Hvad mener du med nej?

CAROLINE HANSEN

Jeg ved, at der er en af jer, som er skyld i alt det her.

SIMON PETERSEN

Hvad snakker du om?

CAROLINE HANSEN

Der har hele tiden været en forræder i gruppen. Jeg ved, det er en af jer.

SOFIA SEVERINSEN

Det var din kollega, Anton Frederiksen, og nogle andre fra gruppen.

SIMON PETERSEN

Hende Katrine kæmper også med dem nu.

CAROLINE HANSEN

Anton Frederiksen?

SIMON PETERSEN

Det er rigtigt.

SOFIA SEVERINSEN

Han og de andre trak våben, med det samme I var løbet ud af hallen.

CAROLINE HANSEN

Det ville Anton aldrig gøre.

SOFIA SEVERINSEN

Men det gjorde han, og hvorfor bruger du tid på det her? Burde I ikke være ude og kæmpe?

CAROLINE HANSEN

I får én chance mere; hvem af jer var det?

SIMON PETERSEN

Det var jo Anton!

CAROLINE HANSEN

Hvis den skyldige ikke træder frem nu, så skyder jeg jer alle sammen! Hver og en!

SIMON PETERSEN

Du er jo sindssyg.

CAROLINE HANSEN

Griber fat i SIMON og sætter en pistol til hans tinding. Og jeg starter med ham her!

SOFIA SEVERINSEN

Caroline?

CAROLINE HANSEN

Ja, Sofia? Hvad vil du fortælle mig?

SOFIA SEVERINSEN

Det var Anton, der gjorde det. Vi prøver bare at finde den anden gruppe.

CAROLINE HANSEN

Du vil bare finde din kæreste?

SOFIA SEVERINSEN

Og komme væk fra det her sted. Det vil vi alle sammen.

CAROLINE HANSEN

Så I vil bare flygte?

SOFIA SEVERINSEN

Der er faktisk ingen af os, der har bedt om den her krig!

CAROLINE HANSEN

Nej, det har I ikke, for der er ingen af jer der *vil* noget! Nej, I vil bare leve et trygt og komfortabelt liv på sofaen, med jeres fjæs begravet i smartphonen, hvor I kan få alt hvad I peger på og swiper efter! Verden omkring jer var ved at falde fra hinanden, og korrupte politikere kørte den ene vanvittige lov ind efter den anden, men gjorde I noget?! I postede en knytnæve og en vred smiley på Facebook, og det var det! Det var jeres kamp! Det var jeres oprør! Derfor trådte vi til; Daner Partiet og Daner Soldaterne! Os, der rent faktisk *gør* noget! Og vi har kæmpet for jer! Vi har skabt en tryggere og stærkere og sundere nation, og det eneste vi beder jer om, det er, at I kæmpe med os! At I står ved vores side! Men vil I det?! Nej, I vil stadig ikke kæmpe! I er en hel generation af viljeløse egocentrikere, der skider på alt andet end jeres egne primitive behov! Det er sådan nogle som dig, Sofia, der er skyld i, at vi står her i dag, midt i alt det her kaos! For hvis du og din slatne generation havde haft bare et gram af mod i jeres krop, så var vi ikke endt her! Men nu står vi her, og jeg har ikke tænkt mig at dø i dag. Men jeg kan ikke tage af sted, uden at jeg har noget mere at vise frem til mine chefer. Jeg *skal* bruge en forræder. Om SIMON og SOFIA: Og jeg tror, det er en af jer to. Så hvem af jer, er forræderen?

SOFIA SEVERINSEN

Peger på SIMON: Det var ham.

SIMON PETERSEN

Hvad laver du?! Det passer ikke! Det var ikke mig!

CAROLINE HANSEN

Velkommen til kampen, Sofia.

CAROLINE og de andre DANER SOLDATER, slæber deres fange og SIMON med sig. SIMON råber og protesterer:

SIMON PETERSEN

Sofia?! Sig det ikke passer! Sig det er løgn! Sofia!

Da de er ude af syne, henvender SOFIA sig til hele flokken.

SOFIA SEVERINSEN

I kan dømmе mig alt det I vil, men jeg har tænkt mig at finde min kæreste, og den psykopat havde ikke ladet os leve, hvis jeg ikke havde gjort noget. I hørte hende selv. Kom så, vi er nødt til at fortsætte i samlet flok. Vi skal nok finde de andre. Jeg ved, de stadig er i live.

SOFIA fører gruppen med videre ad Olievej.

7. SCENE: DE ANDRE

SOFIA fører gruppen videre ad Olievej, og kommer til det store kryds.

Længere oppe ad Fjordvej, er der kampe, og en brændende bil blokerer Gasvej.

SOFIA leder gruppen ad Flyvervej, der snart slår et sving, og de kommer ud på en lang markvej.

Hun fører gruppen videre ad den lange markvej, og snart ser de, at der rundt i svinget for enden ad markvejen dukker en anden gruppe op, der har retning imod dem.

SOFIA SEVERINSEN

Det kan være, det er dem! Måske er det den anden gruppe! Sæt tempoet op!

SOFIA får gruppen til at sætte tempoet op, og de skynder sig mod den anden gruppe, og snart er det tydeligt, at den anden gruppe også har sat tempoet op.

Som grupperne nærmer sig hinanden; sætter SOFIA i spurt. Hun løber alt hvad hun kan imod dem,

og ud fra den anden gruppe sætter en person også i løb; det er LOUISE CHRISTENSEN (20-30)

De to kvinder løber hinanden i møde, og omfavner hinanden, og kysser.

De to grupper kommer frem til SOFIA og LOUISE, der stadig omfavner hinanden.

2. GRUPPE

Følgende scener udspiller sig kun i 2. GRUPPE, og starter samtidig med scenerne i 1. GRUPPE.

1. SCENE: DE VÆRNEPLIGTIGE

ASGE MATTHIESEN (20-30) og LAURA KOLDING (20-30) henvender sig til gruppen.

LARUA KOLDING

Godaften! Jeg hedder Laura Kolding, og det her er Asge Matthiesen.

ASGE MATTHIESEN

I står her i dag, fordi I er blevet indkaldt til den nye obligatoriske værnepligt, og ligesom alle andre borgere i Danmark, unge som gamle, skal I nu også aftjene jeres tid. Det er jeres pligt over for landet. For staten.

LAURA KOLDING

En værnepligt der - i modsætning til den traditionelle værnepligt - ikke handler om at skyde med våben og kaste med granater.

ASGE MATTHIESEN

Men om oplysning og indsigt; værditræning, kalder vi det.

LAURA KOLDING

Vores opgave i dag er, at eskortere jer ud til øvelsesområdet, hvor jeres træning vil begynde.

ASGE MATTHIESEN

Vores øvelsesområde har faciliteter til mange forskellige slags øvelser, og vores øvelser kræver særlige rammer.

LAURA KOLDING

Det kan godt være, at det lyder lidt "lige på og hårdt," men bare rolig, det vi skal på øvelsesbanen, er mere et slags introforløb.

ASGE MATTHIESEN

Når vi er færdige i øvelsesområdet, vil I blive transporteret til kasernen, som også vil blive jeres hjem de næste tre måneder.

LAURA KOLDING

Nu vil vi gå i samlet flok ud til bussen. Det er vigtigt, at I hele tiden forsøger at holde trit med os, og at I gør, hvad der bliver sagt. Så lad os komme –

En værnepligtig, LOUISE CHRISTENSEN (20-30) råber højt blandt gruppen:

LOUISE CHRISTENSEN

Hvorfor måtte jeg ikke komme i samme gruppe som min kæreste?!

LAURA KOLDING

Under introforløbet prøver vi altid at skille grupper og par ad. Det gør det – i vores erfaring - lettere for jer nye værnepligtige at åbne og op og tale med hinanden, og lære hinanden at kende. Så I ikke kun taler med dem I kender. Og bare rolig, du skal nok få din kæreste at se igen.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvornår?

ASGE MATTHIESEN

Senere. Nu går vi alle ud til -

LOUISE CHRISTENSEN

Men kan jeg ikke komme over i den anden gruppe i stedet?

ASGE MATTHIESEN

Nej, det kan du ikke.

En anden værnepligtig, DORTHE HANSEN (40+), taler højt:

DORTHE HANSEN

De skiller os ad, så de har lettere ved at hjernevaske os. Det er manipulation for begyndere.

ASGE MATTHIESEN

Lad mig stoppe dig med det samme, Dorthe. I min -

DORTHE HANSEN

Hvordan kender du mit navn?

ASGE MATTHIESEN

I modsætning til Menig Kolding her, for hvem dette forløb er første gang, så har jeg været guide for mange værnepligtige gennem tiden, og jeg foretrækker altid at være forberedt. Derfor laver jeg også grundig research, så jeg ved, hvem jeg har med at gøre, og jeg har altid haft en yderst god hukommelse. Klæbehjernen, kaldte min mor mig. Jeg ved, hvem I alle sammen er. Også dig, Dorthe. Og lad mig gøre det meget klart for dig, med det samme, i min gruppe accepterer jeg ikke sådan nogle udtalelser, som du netop har ytret. Skulle det gentage sig, vil jeg sørge for, at du øjeblikkeligt bliver fjernet fra gruppen, hvilket - jeg også må informere dig om - vil medføre en alvorlig reprimande. Har du forstået mig, Dorthe?

DORTHE HANSEN

Hvordan er det du taler til mig?! Jeg er dobbelt så gammel som dig!

ASGE MATTHIESEN

Har du forstået mig, Dorthe?

DORTHE HANSEN

Ja, jeg har forstået dig.

En værnepligtig, ANETTE JONSON (20-30) råber op.

ANETTE JONSON

Jeg vil ikke med!

Dette får straks en anden værnepligtig, VALDEMAR BIRK (20-30) til at reagere.

VALDEMAR BIRK

Hvad laver du?!

ANETTE JONSON

Jeg vil ikke med!

VALDEMAR BIRK

Prøver at berolige ANETTE: Tag det nu roligt.

ANETTE JONSON

Men har I ikke hørt, hvad der skete i Aarhus?! En hel bus af nye værnepligtige blev angrebet af Holger Danskes mænd! De henrettede flere af dem!

ASGE MATTHIESEN

Til ANETTE: Anette Jonson. Pædagog, og bosiddende i Øster Hornum. Har jeg ret?

ANETTE JONSON

Ja. Det er mig.

ASGE MATTHIESEN

Jeg forstår godt, at du skræmt af sådan en hændelse, Anette, men hvis du lader frygten diktere, hvad du gør og ikke gør, så har Holger Danske vundet. Terroristernes stærkeste våben er frygten.

ANETTE JONSON

Jeg vil ikke med.

ASGE MATTHIESEN

Vil det så sige, Anette, at du erklærer dig for Værnenægter?

VALDEMAR BIRK

Nej, det gør hun ikke!

ASGE MATTHIESEN

Ser på VALDEMAR: Hvis jeg ikke tager meget fejl, så må du være Anettes kæreste; Valdemar Birk.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvis de er kærester, hvorfor har I så ikke skilt dem ad?

ASGE MATTHIESEN

Det er ikke altid, at vi får splittet alle par og grupper ad i fordelingen; det er jo mange mennesker. Du har stadig ikke svaret på mit spørgsmål, Anette. Når du siger, at du ikke vil med, betyder det så, at du erklærer dig for værnenægter? Til VALDEMAR: Denne gang svarer Anette selv.

ANETTE JONSON

Nej.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad sker der med værnenægterne?

ASGE MATTHIESEN

Til LOUISE: Jeg må indrømme, at dit navn, det kan jeg ikke huske.

LOUISE CHRISTENSEN

Louise. Christensen.

ASGE MATTHIESEN

Vi har ikke tid til flere spørgsmål, Louise. Bussen venter på os. Vi går i samlet flok! Den her vej!

CAROLINE og ANTON fører gruppen ud til bussen.

2. SCENE: TRANSITTEN

Gruppen bliver ført ud til bussen, der holder klar til at køre.

Busserne ligner almindelige busser, bortset fra at de har fået tildækket passagervinduerne, således at ingen passagerer kan kigge ud.

Alle værnepligtige bliver ført ind i bussen, og deres guider sidder forrest i bussen, ved buschaufføren.

Straks efter afgang, rejser LAURA sig op, og henvender sig til de værnepligtige i bussen; hun læser op fra et stykke papir. Imens går ASGE gennem bussen, og beder engang imellem en tilfældig værnepligtig (skjult medvirkende og/eller rigtige tilskuere) om at låse deres telefon op, og række den til ham. Han tjekker telefonerne, uden at vi kan se, hvad han kigger på, og giver dem efterfølgende tilbage.

LAURA KOLDING

Følgende er en skrivelse, udstedt af vores Statsminister og Daner Soldaternes Hærfører Mogens G. Iversen: "Tillykke. Din rejse som værnepligtig er begyndt. Over de næste tre måneder vil du – ligesom så mange andre af dine landsmænd før dig – blive trænet og skolet i danskhedens sande værdier. Værnepligten blev etableret med det formål, at sikre, at alle danskere, uanset alder og køn, kæmper på den samme side. Sammen er vi stærke, alene er vi svage."

ASGE er kommet til stedet, hvor den værnepligtige JANNIK NIKOLAJSEN (20-30) sidder, og ASGE har netop tjekket JANNIKS telefon, og råber nu op, og afbryder LAURA.

ASGE MATTHIESEN

Menig Kolding! Vi har en komprimeret.

JANNIK NIKOLAJSEN

Hvad mener du? Hvad er der galt?

LAURA KOLDING

Er du sikker?

ASGE MATTHIESEN

Helt sikker.

LAURA KOLDING

Råber til buschaufføren: Stop bussen!

Bussen kører ind til siden, og stopper snart helt op. LAURA kommer hen til ASGE og JANNIK, og ASGE viser hende noget på telefonen.

ASGE MATTHIESEN

Det nummer er på vores liste, over numre der er dukket op i forbindelse med Holger Danske. Ser på JANNIK, og prikker på sin ene tinding: Klæbehjernen.

JANNIK NIKOLAJSEN

Men jeg har ikke noget med dem at gøre! Det har jeg ikke!

ASGE MATTHIESEN

Tager telefonen fra LAURA igen, og viser nummeret til JANNIK: Kan du så forklare, hvorfor du har ringet til det her nummer i går?

JANNIK NIKOLAJSEN

Kigger på nummeret:... det er... det er jo bare min frisør.

ASGE MATTHIESEN

Hvis det er din frisør, hvorfor er nummeret så ikke kodet ind?

JANNIK NIKOLAJSEN

Det er første gang, jeg har ringet til dem. Jeg plejede at bruge en anden. Jeg bestilte en tid til når værnepligten var overstået. Det skulle være sådan en symbolsk klipning; det var ikke andet!

LAURA KOLDING

Jeg tror, han taler sandt.

ASGE MATTHIESEN

Og hvorfor tror du så det, Menig Kolding?

LAURA KOLDING

Han virker oprigtig. Det er en fornemmelse.

ASGE MATTHIESEN

Her arbejder vi ikke med fornemmelser. Til JANNIK: Kom med mig.

JANNIK NIKOLAJSEN

Nej, vent, I må tro på mig! Det passer! Jeg har ikke noget med dem at gøre!

ASGE MATTHIESEN

Jeg melder det ind til hovedkvarteret, og får ham afhentet.

ASGE trækker JANNIK op fra sædet, og trækker ham med, og de forsvinder ud af bussen.

LOUISE rejser sig fra sit sæde:

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad har I tænkt jer, at gøre med ham?!

LAURA KOLDING

Jeg skal bede dig om, at blive siddende på din plads.

LOUISE CHRISTENSEN

Sætter sig ikke ned. Du svarede ikke på mit spørgsmål.

LAURA KOLDING

Jeg kan ikke svare på dit spørgsmål, for jeg ved det ikke. Sager som denne hører under en helt anden afdeling end min. Og nu vil jeg gerne bede dig om, at sætte dig ned.

LOUISE CHRISTENSEN

I kan da ikke bare behandle ham sådan, bare på grund af et telefonnummer?

DORTHE HANSEN

Rejser sig også op. De kan gøre lige hvad de vil, de er jo staten!

ANETTE JONSON

Rejser sig også op i bussen. De prøver faktisk bare at beskytte os mod Holger Danske! I burde være taknemmelige!

VALDEMAR BIRK

Rejser sig også op: Skat? Måske skal du bare -

ANETTE JONSON

afbryder VALDEMAR: Hold op med at fortælle mig, hvad jeg skal gøre!

VALDEMAR BIRK

Tag det nu roligt.

LAURA KOLDING

Nu sætter I jer alle sammen ned!

LOUISE CHRISTENSEN

Vi vil have nogle svar på, hvad der foregår!

ANETTE JONSON

Til LOUISE: Hvad er det du ikke forstår?! Vil du hellere have, at vi bliver angrebet af Holger Danske?! Ligesom i Aarhus!

LOUISE CHRISTENSEN

Jeg vil hellere have, at vi bliver behandlet ordentligt!

ASGE kommer ind i bussen igen, og nu uden JANNIK.

ASGE MATTHIESEN

Kolding, hvad foregår der her?

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad gør I med ham?

DORTHE HANSEN

Jeg har hørt, at de torturerer dem.

ANETTE JONSON

Til LOUISE og DORTHE: Er I på Holger Danskes side eller hvad?

LOUISE CHRISTENSEN

Til ANETTE Og hvad hvis det havde været din kæreste, der var blevet taget af?! Hvad så?!

ASGE MATTHIESEN

NU ER DET NOK! Marcherer gennem bussen, hele vejen ned til LOUISE, og griber fat i kraven på hende, og presser hende ned på sædet. Nu skal du høre godt efter, Louise! Vi skylder hverken dig eller nogen som helst andre nogen forklaring på noget som helst! Hvis vi siger, at himlen er grøn, og græsset er blå, så er himlen grøn og græsset er blå! Men jeg kender godt din type! Du går gennem livet uden at tage stilling til noget som helst! Du bekymrer dig ikke om en skid! Du er en af dem, der har sit hoved så langt oppe i røven, at du ikke kan andet end at se ud på verden gennem din egen navle! Og når du så opdager, at verden ikke passer til dit billede, eller at du ikke bare kan få tingene sådan som *du* gerne vil have dem, så begynder du at flæbe og forlange og kræve og kommandere! "Jeg vil i gruppe med min kæreste!" - "jeg vil – jeg vil – jeg vil" - som et barn! Men i den her verden, er alle før eller siden nødt til at tage stilling, og forholde sig til verden; også dig! Sig mig så, Louise, hvad farve er himlen?

LOUISE CHRISTENSEN

Grøn.

ASGE MATTHIESEN

Hvad farve er græsset?

LOUISE CHRISTENSEN

Blåt.

ASGE slipper LOUISE, og taler ud til alle i bussen:

ASGE MATTHIESEN

Hvad farve er himlen?! Lad mig høre det! Hvad farve er himlen?!

De værnepligtige svarer i kor, og ANETTE er nok den der taler højest: GRØN.

Hvad farve er græsset?!

De værnepligtige svarer i kor, og igen er ANETTE en af dem, der taler højest: BLÅT.

Råber til buschaufføren: Vi kører videre!

Du kan fortsætte, Menig Kolding.

Bussen kører videre, og LAURA fortsætter med at læse op fra skrivelsen:

LAURA KOLDING

"Der findes mennesker, som vil Danmark og danskerne det ondt, som prædiker rådden moral, spreder frygt og falsk tro, og som ønsker at ødelægge og tage det fra os, som vi ejer, og som vi har kært. Vi må hjælpe vores fjender, afvigerne, med at finde tilbage på værdiernes rette vej. Grib nu din fane, brave daner, og kæmp for dit land. Mogens G. Iversen, Statsminister, Hærfører, Frihedens Soldat, De Svages Beskytter, Samfundets Vogter, Danernes Lys."

ASGE MATTHIESEN

Vi ankommer til øvelsesområdet om få minutter!

3. SCENE: ØVELSEN

Bussen ankommer på pladsen foran indgangen til Daner Soldaternes Øvelsesområde, lidt efter at den anden gruppe er gået ind på øvelsesområdet.

På pladsen holder den anden bus, men den er nu tom, og ude foran står buschaufføren lænet op ad bussen, og spiser en medbragt madpakke, og stirrer på dem.

ASGE og LAURA genner alle de værnepligtige ud af bussen. De fører dem i samlet flok gennem indgangen til øvelsesområdet, hvor der står to DANER SOLDATER med våben og holder vagt.

ASGE og LAURA taler kort med vagterne, og så fører de gruppen ind på området.

Som de kommer ind, ser de i det fjerne, en ung mand (RASMUS POULSEN, 28), der har en hætte over hovedet, og som bliver ført mod øst af to DANER SOLDATER, som slæber ham af sted. Selv på afstand kan man se, at manden er afkræftet, og på et tidspunkt vælter han også, og de to soldater må rejse ham op. Snart forsvinder de ud af syne med manden.

ASGE og LAURA fører gruppen til venstre ad Pernillevej, og til højre ad Torvet. De passerer en bygning, hvor der er et stort plastikvindue. Gennem plastikvinduet, kan man se silhuetten af en skikkelse, der står lænet ind over en anden skikkelse, og det ligner en form for operation. Der bliver skreget inde fra rummet, men hverken LAURA eller ASGE kommenterer på det, og gruppen bliver bare ført videre.

De fortsætter ligeud ad Torvet, og stopper først under et halvtag mellem to bygninger, hvor gruppen samles. Her står der et stort metalbur på jorden, og inde i buret, sidder en ung kvinde, STINE MOGENSEN (28), med bundet hænder og en hætte over hovedet. Hendes tøj er beskidt og laset. Ved siden af buret står to DANER SOLDATER.

ASGE MATTHIESEN

Det er her, vi afholder dagens første øvelse. Giver tegn; og en af DANER SOLDATERNE, rækker hånden ind i buret, og river hættens af kvinden. Hun har sår og indtørret blod i ansigtet, og hun ser skræmt op på den store flok foran hende. Kig nu godt på denne kvinde. Ser man bort fra hendes nuværende fysiske tilstand, så ligner hun på alle måder en helt almindelig kvinde.

STINE MOGENSEN

Til gruppen: Vil I ikke nok få mig ud herfra?!

En af DANER SOLDATERNE slår advarende på buret, og STINE krymper sig sammen af skræk.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad har I gjort ved hende?

STINE MOGENSEN

De har voldtaget mig!

En af DANER SOLDATERNE slår igen advarende på buret, og igen krymper STINE sig af skræk.

LAURA KOLDING

Voldtaget?

ASGE MATTHIESEN

Rolig nu, Menig Kolding. Sådan nogle som hende her, vil sige hvad som helst for at komme ud derfra.

DORTHE HANSEN

Hvad går det her ud på?

ASGE MATTHIESEN

Det her er Stine Mogensen, 28 år, og indtil for nyligt var hun bosiddende her i Ålborg, og arbejdede som rengøringsassistent. Som sagt, så virker hun umiddelbart som en helt almindelig kvinde, men det er hun ikke. Menig Kolding, vil du være så venlig?

LAURA KOLDING

Tager et stykke papir frem: Den 25. juni skrev Stine en kommentar, til en artikel om den nye udlændingelov, på de sociale medier: "Hvad sker der for staten?! Hvorfor skal vi tage flere og flere ind? Hvorfor skal vi brødføde alle snylterne! Hvad med os andre?" Har du skrevet det, Stine?

STINE MOGENSEN

Ja.

LAURA KOLDING

D. 6. juli skrev Stine følgende opslag på de sociale medier: "Hvor er jeg træt af alle de skide voldtægtsforbrydere der ikke gider at lære at tale dansk, eller at give hånd! Fat dit flag, eller fuck af!" Er det korrekt, at du skrev de ord, Stine?

STINE MOGENSEN

Ja, men –

En DANER SOLDAT slår igen på buret til advarsel, og STINE tier skræmt.

ASGE MATTHIESEN

Og nu vil Stine selv fortælle, hvad der skete d. 26. juli.

STINE MOGENSEN

Men jeg var vred og ked af det, fordi –

ASGE MATTHIESEN

Slår på buret - Fortæl historien, og kun historien!

STINE MOGENSEN

Fortæller modvilligt. Jeg skulle ind til byen, og bytte en trøje, jeg havde købt et par dage forinden. Jeg steg på bybussen mod centrum. Der var ikke særlig mange med, men jeg satte mig bagerst i bussen, for jeg havde det ikke så godt. Jeg har haft angst i –

ASGE MATTHIESEN

Slår på buret – Historien!

STINE MOGENSEN

Efter to stop, stiger tre unge piger ombord. Teenagere. De er udlændinge, og de har alle sammen tørklæder på. De sætter sig også bagerst i bussen. På sæderne lige bag mig. De snakker højt, og griner, og en af dem tager en telefon frem, og begynder at spille høj musik på den. Meget højt. Noget arabisk musik. Det gjorde mig vred. Meget vred... tøver

ASGE MATTHIESEN

Og hvad skete der så, Stine?

STINE MOGENSEN

Jeg havde ikke lyst til at flytte mig, for jeg var jo kommet der først. Jeg ventede. Da de stod af bussen, løb jeg efter dem. Jeg skubbede en af dem i ryggen, og så hårdt, at hun mistede balancen og faldt forover. Hun bankede ansigtet ned i fortovet. De to andre sprang til siden. De så skræmte ud; bange. Jeg råbte alt muligt af dem, men jeg kan ikke huske hvad, og så... pigen satte sig op, og vendte sig rundt; det blødte fra hendes mund, og hun græd, og af en eller anden grund, så gjorde det mig endnu mere vred; at hun græd. Jeg sparkede hende i ansigtet. Og så gik jeg.

ASGE MATTHIESEN

Du glemte noget, Stine. Hvad gjorde du, lige inden du gik?

STINE MOGENSEN

Jeg sagde: "Skrid hjem, din perker", og så spyttede jeg på hende.

ASGE MATTHIESEN

Kig på den kvinde. Har vi virkelig lyst til, at der render sådan nogle som hende rundt i vores land? Og tror I virkelig, at en fængselsstraf ville ændre på noget som helst? Tror I virkelig, at hun ikke igen vil overfalde uskyldige mennesker, bare fordi de er anderledes end hende selv?

STINE MOGENSEN

Men jeg fortryder det også! Det var forkert!

ASGE MATTHIESEN

Det der er lyden af rovdynet, der vil overleve. Med det samme, det er frit igen, så angriber det. Sandheden er, at det er sådan nogle som Stine her, der undergraver vores samfundsværdier. Det er typer som hende, der spreder raddenskab i vores land. Det er mennesker som hende, der udgør den perverterede gruppe, der kalde sig selv for Holger Danske. Menig Kolding?

LAURA KOLDING

Vi har alle oplevet dårlige ting i vores liv. Ting der sætter sig i vores indre, og som efterlader en vrede i os. En vrede vi ofte ender med at vende mod os selv, også selvom vi ikke har fortjent den. Derude – i samfundet – på værdiernes og moralens slagmark – der skal vi bruge den vrede konstruktivt. Vi skal rette den væk fra os selv, og vende den mod vores sande fjender.

ASGE MATTHIESEN

Peger på STINE. Mod dem.

LAURA KOLDING

Forestil jer, at alt det dårlige I nogensinde har oplevet, flyder inde i jer, som en tyk, sort væske.

ASGE MATTHIESEN

Lav nu en spytklat i jeres mund. Forestil jer, at den spytklat indeholder alt det dårlige I er blevet udsat for. Og lad så den kvinde mærke jeres vrede. Louise. Spyt på kvinden.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvorfor mig?

ASGE MATTHIESEN

Nogle skal jo kaste den første sten.

LOUISE CHRISTENSEN

Jeg har ikke lyst.

ASGE MATTHIESEN

Det handler ikke om lyst, men om pligt.

LOUISE CHRISTENSEN

Jeg er ligeglad med hvad hun har skrevet, sagt og gjort. Det retfærdiggør ikke det her.

ASGE MATTHIESEN

Så det gør det ikke?

DORTHE HANSEN

Louise har ret! I kan da for fanden ikke behandle kvinden sådan der!

ANETTE JONSON

Undskyld, hørte I ikke hvad hun fortalte?! Hun slog og sparkede og spyttede på en uskyldig pige!
Hun er jo psykopat! Og så er hun oven i købet medlem af Holger Danske! Hvad mere har I brug for
at vide!

VALDEMAR BIRK

Skat?

ANETTE JONSON

Til VALDEMAR: Hold så kæft med dit "skat"! Gro dig en rygrad, og gør noget selv, i stedet for at
blande dig i alt hvad jeg gør!

ASGE MATTHIESEN

Til LOUISE: Nåh, hvad bliver det så til, Louise?

LOUISE CHRISTENSEN

Jeg gør det ikke.

ASGE MATTHIESEN

Det er du sikker på?

ANETTE JONSON

Fint, så gør jeg det.

ANETTE træder frem, samler en spytklat i munden, og spytter på STINE i buret, der forgæves
værger sig for spytklatten.

ASGE MATTHIESEN

Præcis! Det er sådan det skal gøres! Nu er det jer andres tur! Kom så! Lad jeres fjende føle jeres vrede! Spyt den sorte væske ud!

VALDEMAR og flere af de andre værnepligtige træder nu frem, og spytter ned på STINE, der skriger i sit bur, og prøver at beskytte sig imod spyttet. Men da lyder der en luftalarm, og det afbryder alt. ASGE og de andre soldater ser alle forvirrede ud.

ASGE MATTHIESEN

Hvad sker der? Det er da ikke en del af øvelserne, er det...?

LAURA KOLDING

Ikke så vidt jeg ved. Tag mændene med, og find ud af, hvad der foregår. Jeg bliver her hos gruppen.

ASGE MATTHIESEN

Du tror vel ikke, det er ...?

LAURA KOLDING

Jeg ved det ikke, Matthiesen. Find ud af det.

ASGE og de andre DANER SOLDATER løber af sted.

Tilbage er LAURA, gruppen og STINE, der stadig sidder i sit bur, nu tilsølet i spyt.

4. SCENE: ANGREBET

Så snart ASGE og de andre DANER SOLDATER er løbet væk, giver LAURA et signal, og trækker en pistol. Nu er der også flere fra gruppen, der træder frem, og omringer gruppen, og trækker skjulte våben frem; de er HOLGER DANSKE SOLDATER.

LAURA KOLDING

Nu skal I høre godt efter, og forholde jer i ro! Det, I kan høre, er lyden af Holger Danske, der angriber øvelsesbanen. Vi er Holger Danske!

DORTHE HANSEN

Er det her også en af jeres syge øvelser?

LAURA KOLDING

Det er ikke en øvelse! Men I skal ikke være bange!

ANETTE begynder pludselig at skrike. VALDEMAR prøver at få hende til at stoppe.

VALDEMAR BIRK

Skat! Skat!

LAURA KOLDING

Stop hende!

VALDEMAR BIRK

Jeg kan ikke!

ANETTE fortsætter med at skrike. DORTHE træder frem, og giver ANETTE en lussing. ANETTE ser forvirret rundt, og så ser hun på VALDEMAR:

ANETTE JONSON

Jeg vil gerne hjem til mor og far.

VALDEMAR BIRK

Skat, du er nødt til at prøve at tage dig sammen.

ANETTE JONSON

Jeg vil hjem til mor og far.

VALDEMAR BIRK

Det skal nok gå, okay? Skat?

ANETTE sætter sig ned på jorden, trækker benene op under sig, og ruller sig sammen. VALDEMAR sætter sig ved siden af hende, og prøver at holde om hende.

LAURA KOLDING

I skal ikke være bange! Vi gør jer ikke noget, ikke medmindre I giver os en grund til det. Og uanset hvad I må have hørt, så henretter Holger Danske ikke bare folk på må og få.

VALDEMAR BIRK

Og hvad så med det der skete i bussen, ved Aarhus?

LAURA KOLDING

Det der skete i bussen ved Aarhus var ikke planlagt. Der var passagerer, der havde våben, og som gik til modangreb, og vores mænd forsvarede sig selv. Det var ikke en del af planen. Jeg ved godt, hvad medierne siger, men I ved også godt, hvem der ejer medierne.

DORTHE HANSEN

Det gør staten. Det er rigtigt, det er propaganda det hele.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad med den anden gruppe? Ved du, hvad der er sket med dem?

LAURA KOLDING

Jeg ved kun, at de også skulle opholde sig på øvelsesområdet.

LOUISE CHRISTENSEN

Har I også mænd i den gruppe?

LAURA KOLDING

Ja, det har vi.

LOUISE CHRISTENSEN

Og hvad har I så tænkt jer, at gøre med os? Og med de andre værnepligtige?

LAURA KOLDING

Hvis I gør som jeg siger, så sker der jer ikke noget. Vores kamp er ikke mod jer, men mod de mennesker, der styrer og kører det her forfærdelige sted. I har selv hørt og set, hvad de gør ved folk her. Til sine mænd: Slip kvinden løs.

HOLGER DANSKE SOLDATERNE åbner buret. STINE kravler ud, rejser sig, ømmer sig, og omfavner LAURA, der virker overrumplet over omfavnelsen.

STINE MOGENSEN

Tak! Hun vender sig pludselig mod ANETTE, og sender en spytklat ned på hende. Og fuck dig!

ANETTE reagerer slet ikke, men stirrer fortsat ned i jorden, og LARUA griber fat i STINE.

LAURA KOLDING

Hvis du vil blive sammen med os, så styrer du dig, er det forstået?

STINE MOGENSEN

Undskyld.

LOUISE CHRISTENSEN

Til STINE: Er det rigtigt, at de har voldtaget dig?

STINE MOGENSEN

De tog mig med ind i et lille rum. Der var kun en madras. De gjorde det på skift. Jeg ved ikke hvor mange gange... Jeg holdt op med at tælle.

DORTHE HANSEN

Sådan nogle forbandede svin.

STINE MOGENSEN

De stak også ting op i mig...

LAURA KOLDING

Der har I jeres stat. Det er derfor Holger Danske kæmper. For at stoppe det her. Tag jeres armbånd af, og smid det på jorden! Nu!

Alle tager deres armbånd af og smider det på jorden. Alle på nær ANETTE JONSON, der stadig sidder på jorden, indelukket i sin egen verden. VALDEMAR tager armbåndet af hende, og smider det også på jorden.

LAURA KOLDING

Hør efter, alle sammen! Vi er nødt til at holde os i en samlet flok, og vi er nødt til at holde os i bevægelse! Alle sammen, følg efter mig! Jeg kender et sted, hvor vi kan være i sikkerhed!

VALDEMAR tager fat i ANETTE, og vil rejse hende op.

VALDEMAR BIRK

Vi skal af sted nu, skat! Kom så!

ANETTE JONSON

Slår ham væk: Nej!

VALDEMAR BIRK

Skat, du er nødt til at gå med nu. Du kan ikke blive her.

ANETTE JONSON

Jeg vil hjem til min mor og far.

VALDEMAR BIRK

Det skal du også nok komme, men lige nu, er vi nødt til at komme væk herfra.

LAURA KOLDING

Det er nu!

VALDEMAR BIRK

Undskyld, skat, men... jeg kan ikke blive her.

LOUISE CHRISTENSEN

Til VALDEMAR: Har du tænkt dig, bare at efterlade din kæreste her?

VALDEMAR BIRK

Det er hendes valg, ikke mit!

LOUISE CHRISTENSEN

Valg? Hun er da tydeligvis gået i chok.

VALDEMAR BIRK

Nej, hun er ikke.

LOUISE CHRISTENSEN

Så siger vi det.

VALDEMAR BIRK

Du skal ikke dømme mig! Hvad med dig?!

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad mener du? Jeg havde da aldrig efterladt Sofia.

VALDEMAR BIRK

Jamen, hvis du er så skide heltemodig, Louise, hvorfor løber du så ikke ud og finder din kæreste?
Hun er jo også derude et sted?

LOUISE CHRISTENSEN

Det ville ikke være heltemodigt, det ville være dumt.

VALDEMAR BIRK

Der er ikke nogen forskel.

LAURA KOLDING

Vi har ikke tid til det her! Kampene kan være her hvert øjeblik! Vi går nu! Kom så!

LAURA og de andre HOLGER DANSKE SOLDATER fører gruppen ud fra under halvtaget.

Alle følger med, på nær ANETTE, der stadig sidder på jorden, med benene trukket op under sig, og stirrer skræmt ned i jorden.

5. SCENE: KAMPEN

LAURA og hendes mænd følger gruppen til højre ad Charlottevej, og kommer hen til Fjordvej. Der er kamp, og der hersker kaos i området; en bygning står i flammer, og der lyder skud, råb og skrig, og rundt omkring løber der folk i alle retninger.

LAURA fører dem til venstre ad Fjordvej, og kommer til et stort kryds, hvor de drejer til højre ad Gasvej, som de fortsætter ligeud ad.

Da de har gået lidt ad vejen, hører de hvinende hjul og skud bag sig. En bil kører efter en anden, og der er skudkamp. Den ene bil går i brand, imens den anden kører væk.

LAURA fører gruppen videre, og drejer dem væk fra markvejen, mod syd, og hen mod en lade og en buehal.

Hun fører dem igennem laden, og videre ind i buehallen.

Hallen er tom, bortset fra en mand, CARSTEN JENSEN (40+), der sidder fastbundet til en stol midt i rummet, stadig med sit dannebrog armbånd på, og ikke langt fra dem, ligger de andres armbånd.

Og på gulvet, omkring stolen, ligger der knuste æg.

CARSTEN JENSEN

Hey! Slip mig fri! Slip mig fri!

LAURA og gruppen samler sig om CARSTEN.

LAURA JENSEN

Hvem er du?

CARSTEN JENSEN

Carsten Jensen, værnepligtig.

LOUISE CHRISTENSEN

Så du var med i den anden gruppe?

CARSTEN JENSEN

Indtil de røvhuller efterlod mig her. Vi er under angreb, hvis I ikke skulle have opdaget det.

LAURA KOLDING

Jeg, og andre her, kæmper også for Holger Danske. Ligesom Anton Frederiksen og hans mænd i din gruppe.

CARSTEN JENSEN

Det kunne jeg vel have sagt mig selv.

LOUISE CHRISTENSEN

Var der én der hed Sofia? Gik hun med resten af gruppen?

CARSTEN JENSEN

Så det er dig, der er kæresten. Ja, du er blevet nævnt et par gange.

LOUISE CHRISTENSEN

Sagde de noget om, hvor de gik hen?

CARSTEN JENSEN

Nej. Det var ham Anton, der førte an. Til LAURA: Hvad hedder du?

LAURA KOLDING

Laura Kolding.

CARSTEN JENSEN

Vil du være så venlig, at slippe mig fri, Frøken Kolding?

LAURA KOLDING

Hvorfor efterlod de dig her?

CARSTEN JENSEN

Det var en misforståelse.

LAURA KOLDING

En misforståelse?

CARSTEN JENSEN

Først skulle vi lave den her øvelse. Altså, det var inden luftalarmen gik i gang og I angreb. De havde bundet en eller anden forskruede mand til stolen. Som vi skulle kaste æg på. Det var åbenbart sådan en symbolsk handling.

STINE MOGENSEN

Så er jeg altså ikke den eneste der bliver brugt til deres syge øvelser.

LAURA KOLDING

Og hvad skete der så, Carsten?

CARSTEN JENSEN

Jeg nægtede at kaste æg på ham, for som jeg sagde, så synes jeg bare ikke det var i orden, uanset hvad han havde gjort. Og så lød alarmen, og soldaterne løb, og så overtog ham Anton og Holger Danske styringen. Vi skulle smide vores armbånd, og jeg blev bange, og troede, jeg skulle dø, og så ... ja, jeg gik sgu i panik. Det indrømmer jeg. Jeg skreg og råbte, og de måtte binde mig til stolen. De tog ham manden med, men ikke mig. Måske troede de, at de ikke kunne regne med mig, eller også tænkte de simpelthen bare, at jeg var for besværlig at slæbe rundt på. Jeg ved det ikke. Men nu sidder jeg så her.

LAURA KOLDING

Hvorfor har du stadig dit armbånd på?

CARSTEN JENSEN

Som sagt; jeg gik i panik.

LAURA KOLDING

Jeg kender Anton Frederiksen, og det lyder ikke som ham, at efterlade en mand, fordi han er gået i panik.

CARSTEN JENSEN

Men det gjorde han altså. Til LOUISE. Og dig, Sofias kæreste. Hun talte om dig hele tiden. Hun var meget ivrig efter at løbe ud for at finde dig. Ja, faktisk, måtte de tvinge hende til at blive, ellers var hun løbet direkte ud i skudlinjen. Det er en god kæreste du har fundet dig.

VALDEMAR BIRK

Hørte du det, Louise? Sofia ville løbe ud for at finde dig?

LOUISE CHRISTENSEN

Til VALDEMAR: Hold din kæft.

CARSTEN JENSEN

Hvorfor vil I ikke slippe mig fri? Jeg har jo ikke gjort noget.

LAURA giver tegn til sine mænd, der slipper CARSTEN fri. Han rejser sig, og ømmer sig.

LAURA KOLDING

Du kan blive her hos os. Her burde vi være i sikkerhed for kampene.

CARSTEN JENSEN

Tak, men din kollega, Anton Frederiksen, var nu af en anden overbevisning. Det var derfor han tog dem med videre ud af døren der.

VALDEMAR BIRK

Til LOUISE: Nu ved du også hvilken retning hun gik; hvad holder dig tilbage?

LOUISE marcherer direkte hen til VALDEMAR og griber fat i kraven på ham.

LOUISE CHRISTENSEN

Nu holder du kraftedeme din kæft! Jeg har ikke efterladt min kæreste ude midt i det der! Det har du! Det er dig, der ikke har nogen nosser, og det må du leve med! Og du siger ikke ét ord mere om min kæreste, har du fattet det?!

VALDEMAR BIRK

Ja.

LOUISE CHRISTENSEN

Skubber VALDEMAR væk. Skide kujon.

LAURA KOLDING

Vi er nødt til at prøve at bevare roen her. Det hjælper ikke noget, at slå løs på hinanden.

Pludselig går begge døre i hallen op, og det strømmer ind med HOLGER DANSKE SOLDATER, Straks skynder LAURA sig at give sig til kende.

LAURA KOLDING

Vent! Det er mig! Laura Kolding!

Anføreren af gruppen, HENRIETTE STAAL (30+), træder frem og henvender sig til LAURA.

HENRIETTE STAAL

Hvad laver alle de mennesker her, Laura?

LAURA KOLDING

Det er de værnepligtige.

HENRIETTE STAAL

Det ved jeg, men hvad laver de her?

LAURA KOLDING

Jeg prøver at holde dem væk fra kampene.

HENRIETTE STAAL

Og hvad gav dig den ide?

LAURA KOLDING

De her mennesker er ikke vores fjender.

HENRIETTE STAAL

Måske ikke, men de her mennesker har heller ikke længere nogen funktion. De var det skjul du og dine mænd gemte jer bag ved, for at komme ind i området; ikke andet.

LAURA KOLDING

Så jeg skulle bare have efterladt dem? Henriette, det ved du godt, vi ikke bare kan gøre.

HENRIETTE STAAL

Jeg ved ikke, om du har opdaget det, men vi er midt i en kamp, og vi er i undertal, vi har brug for alle mand. Vi tager os af de værnepligtige bagefter. *Til gruppen:* Er der nogen af jer, der kan bruge et våben?

DORTHE HANSEN

Rækker hånden op. Det kan jeg. Sådan da. Jeg gik til skydning i mine unge dage. Og jeg var god.

HENRIETTE STAAL

Det går an. Giv hende et våben.

En af HOLGER DANSKE SOLDATERNE giver et våben til DORTHE.

STINE MOGENSEN

Jeg vil også med.

HENRIETTE STAAL

Kan du bruge et våben?

STINE MOGENSEN

Nej, men jeg er lærenem, og jeg er vred.

HENRIETTE STAAL

Giv hende ét.

En HOLGER DANSKE SOLDAT giver et våben til STINE.

LAURA KOLDING

Til HENRIETTE; er du sikker på, det er en god idé?

HENRIETTE STAAL

De er voksne mennesker, de kan træffe deres egne valg.

DORTHE HANSEN

Til LOUISE: Hvad med dig, Louise? Skal du ikke med os?

LOUISE CHRISTENSEN

Jeg... jeg ved det ikke...

HENRIETTE STAAL

Vi skal videre nu. Laura, du og dine mænd kommer også med.

LAURA KOLDING

Hvad så med resten af gruppen?

HENRIETTE STAAL

De må klare sig selv.

LAURA KOLDING

Til gruppen: Alle sammen, søg mod øst! Det lader til, at kampene er på vej hertil, så det er alligevel ikke sikkert at blive her. Og hold jer i samlet flok. Held og lykke.

HENRIETTE STAAL

Det er nu, Laura!

HENRIETTE, LAURA, DORTHE, STINE og resten af HOLGER DANSKE SOLDATERNE løber ud af hallen. Når alle er ude af hallen: lyder der skud tæt ved, og eksplosioner.

LOUISE CHRISTENSEN

Vi er nødt til at komme væk herfra, så vi ikke bliver fanget i skudlinjen. Og vi er nødt til at holde os i samlet flok.

VALDEMAR BIRK

Du kan da ikke mene, at vi skal gå derud igen?!

LOUISE CHRISTENSEN

Du hørte selv, hvad hun sagde.

VALDEMAR BIRK

Jeg hørte godt, hvad hun sagde, men der er også noget der hedder sund fornuft! Og det er da vanvittigt, at vade direkte ud til kampene, når vi kan være herinde!

LOUISE CHRISTENSEN

Men kampene er på vej herinde! Og hvad vil du så gøre? Hvor vil du løbe hen når de kommer?

VALDEMAR BIRK

Du ved ikke, om de kommer herind.

LOUISE CHRISTENSEN

Og du ved ikke, om de ikke gør.

VALDEMAR BIRK

Og hvem har egentlig gjort dig til leder af den her flok?

LOUISE CHRISTENSEN

Det har jeg selv gjort. Har du et problem med det, Valdemar?

LOUISE og VALDEMAR nedstirrer hinanden. Det er VALDEMAR der først viger blikket.

VALDEMAR BIRK

Nej.

LOUISE CHRISTENSEN

Vi går nu, og vi bevæger os mod øst. Alle holder sig samlet, og tæt på hinanden, og følger mig. Hvis der er nogen, der ikke vil med, så må de blive her. Kigger på VALDEMAR. Det er deres eget valg.

LOUISE fører CARSTEN og resten gruppen ud af døren, der fører fra buehallen og ind i laden. I sidste ende beslutter VALDEMAR også at følge med, og han løber efter dem.

6. SCENE: FORRÆDEREN

LOUISE fører gruppen ud af hallen, af samme vej som de kom ind; gennem laden. De kommer ud til et ruinområde, hvor de må gå ad en sti gennem ruinerne.

Stien fører dem tilbage på den markvej, forlængelsen af Gasvej, som de var på tidligere, og snart passerer de en stor container, hvor LOUISE rækker hånden op, som tegn til at alle skal stoppe. Der lyder råb og skrig inde fra containeren, som om der er en masse mennesker fanget derinde.

CARSTEN JENSEN

Hvad er det?

LOUISE CHRISTENSEN

Det lyder som om der er mennesker derinde?

CARSTEN JENSEN

Den er låst.

Da dukker ASGE og et følge af DANER SOLDATER op. ASGE er beskidt og blodig, og har et vildt blik i øjnene; han virker høj; som er han på stoffer.

ASGE MATTHIESEN

Hvad laver I her?!

LOUISE CHRISTENSEN

Vi prøver at komme væk fra kampene.

ASGE MATTHIESEN

Hvor er Menig Kolding?

LOUISE CHRISTENSEN

Hun...

VALDEMAR BIRK

Hun var en af dem. En af Holger Danske.

ASGE MATTHIESEN

Du tager pis på mig?

VALDEMAR BIRK

Nej, det er rigtigt.

ASGE MATTHIESEN

Der kan man bare se. Man tror, man kender folk, men åbenbart ikke godt nok.

LOUISE CHRISTENSEN

Om personerne i containeren: Hvem er alle de mennesker derinde?

ASGE MATTHIESEN

Det er Samlingen. Det kalder vi den. Det er alle de degenererede forbrydere, som vi har samlet sammen gennem tiden, og som vi bruger til diverse øvelser. Samfundets ukrudt. De værdiløse eksemplarer, så at sige. Og det er egentlig grunden til, at jeg er her nu.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad mener du?

ASGE MATTHIESEN

Jeg er ikke dum. Vi giver stadig Holger Danske modstand, men det er kun et spørgsmål om tid, så har de vundet. De tog røven på os. Men inden jeg smutter herfra, så er jeg nødt til at gøre noget. Jeg har ikke tænkt mig, at lade dem befri alle de betændte røvhuller, som gemmer sig inde i den container der.

LOUISE CHRISTENSEN

Så hvad? Du har tænkt dig, at skyde dem alle sammen?

ASGE MATTHIESEN

Tager en håndgranat frem. Nej, jeg vil kaste den her derind. Hvorfor spille så mange kugler?

LOUISE CHRISTENSEN

Det kan du da ikke gøre.

ASGE MATTHIESEN

Ved du, hvad der er derinde? Nej, det gør du ikke, men det gør jeg. Jeg ved det. Der er Thorkild. Pædofil. Han har misbrugt en lille pige på 5 år. 5 år! Og så er der Peter, der har begået det ene indbrud efter det andet i det meste af hans voksne liv, så han kunne finansiere sine stoffer. Og så er der Julie, der forgiftede sin nabos hund. En hund. Og så er der Mark, der voldtog sin veninde, imens hun lå bevidstløs af druk. Og jeg kunne blive ved og ved. Nogle gange er man nødt til at gøre det svære; men det kender I jo ikke noget til. I har jo aldrig skulle gøre noget som helst svært i jeres komfortable tilværelse, vel?! I lever bare på sofaen, med jeres fjæs begravet i smartphonen, hvor I kan få alt hvad I peger på og swiper efter! Verden omkring jer var ved at falde fra hinanden, og korrupte politikere kørte den ene vanvittige lov ind efter den anden, men gjorde I noget?! I postede en knytnæve og en vred smiley på Facebook, og det var det! Det var jeres kamp! Det var jeres oprør! Derfor trådte vi til; Daner Partiet og Daner Soldaterne! Os, der rent faktisk *gør* noget! Og vi har kæmpet for jer! Vi har skabt en tryggere og stærkere og sundere nation til jer viljeløse egocentrikere, der skider på alt andet end jeres egne primitive behov! Det er sådan nogle som dig, Louise, der er skyld i, at vi står her i dag, midt i alt det her kaos! For hvis du og din slatne generation havde haft bare et gram af mod i jeres krop, så var vi ikke endt her! Men nu er vi her, og der er ingen vej tilbage.

LOUISE CHRISTENSEN

Uanset hvad de har gjort, så er det stadigvæk mennesker, der er derinde.

ASGE MATTHIESEN

Når du siger sådan noget, Louise, så komme jeg til at tænke på, om du i virkeligheden også er en af Holger Danskes soldater. Du lyder ligesom dem. Og faktisk, så står jeg også og mangler lige netop sådan én; en forræder. Noget jeg kan vise frem til min chefer, så jeg ikke kommer herfra tomhændet. Så hvem i den her gruppe, har hjulpet Holger Danske?

LOUISE CHRISTENSEN

Ingen af os.

VALDEMAR BIRK

Det passer! Det er ikke os!

ASGE MATTHIESEN

Jeg tror ikke, I har forstået mig. Ingen af jer kommer videre herfra, før jeg har fået min forræder. Og jeg tror, nej, jeg ved, at det må være en af jer to; peger på VALDEMAR og LOUISE.

VALDEMAR BIRK

Det var hende! Louise hjalp dem! Det passer!

ASGE MATTHIESEN

Til LOUISE: Passer det, Louise?

LOUISE CHRISTENSEN

Han lyver. Det var ham.

VALDEMAR BIRK

Det er løgn! Det er hende der lyver!

ASGE MATTHIESEN

Louise slår mig som et ærligt menneske. Jeg tror på hende.

VALDEMAR sætter i løb, og prøver at stikke af, men ASGE giver tegn, og hans mænd får hurtigt fanget VALDEMAR, der kæmper imod og græder.

LOUISE CHRISTENSEN

Lader du os så gå nu?

ASGE MATTHIESEN

Gå I bare. Så vil jeg luge ukrudt.

LOUISE CHRISTENSEN

Følg efter mig!

LOUISE fører CARSTEN og resten af gruppen med videre mod øst ad markvejen, og da de kommer rundt i svinget, og ikke længere kan se containeren, ASGE og de andre, de er nu i dækning bag en forhøjning, da hører de lyden af en fjern eksplosion; lyden af ASGE, der har kastet håndgranaten. LOUISE råber til gruppen:

LOUISE CHRISTENSEN

Vi kunne ikke have gjort noget! Det var os eller dem! Og det ved I! Vi fortsætter et stykke videre ad den her markvej! Kampene lader til at være trukket helt over i bydelen af øvelsesområdet! Så hvis vi bare bliver her, så skal det nok gå! Vi fortsætter!

LOUISE fører dem videre ad markvejen; der lyder stadig skud, eksplosioner, råb og skrig i det fjerne.

7. SCENE: DE ANDRE

LOUISE fører gruppen videre ad markvejen, og da de kommer rundt i det andet sving; ser de, at den anden gruppe går på markvejen, med retning mod dem.

LOUISE CHRISTENSEN

Det er dem! Det er den anden gruppe! Sæt tempoet op!

LOUISE får gruppen til at sætte tempoet op, og de skynder sig mod den anden gruppe, og snart er det tydeligt, at den anden gruppe også har sat tempoet op.

Som grupperne nærmer sig hinanden; ser LOUISE, at én fra den anden gruppe sætter i spurt, og hun genkender SOFIA SEVERINSEN (20-30), hendes kæreste, og sætter selv i spurt.

De to kvinder løber hinanden i møde, og omfavner hinanden, og kysser.

De to grupper kommer frem til LOUISE og SOFIA, der stadig omfavner hinanden.

1. GRUPPE

+

2. GRUPPE

8. SCENE: GENFORENINGEN

Begge grupper står over for hinanden, på markvejen, på hver side af SOFIA og LOUISE, der står midt imellem grupperne.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg var bange for, jeg ikke skulle se dig igen.

LOUISE CHRISTENSEN

I lige måde.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg prøvede at overtale dem til, at jeg måtte komme over i jeres gruppe.

LOUISE CHRISTENSEN

Det gjorde jeg også.

SOFIA SEVERINSEN

Og vi fik at vide, at der var opstået et problem på jeres bus, men de ville ikke sige, hvad der var sket. Jeg var bange for, at der var sket dig noget.

LOUISE CHRISTENSEN

Det var ikke mig det gik ud over.

SOFIA SEVERINSEN

Fra nu af, så bliver vi sammen, uanset hvad der sker, ik?

LOUISE SEVERINSEN

Selvfølgelig.

SOFIA SEVERINSEN

Hvor har I været?

LOUISE CHRISTENSEN

Flere steder. Det har været meget kaotisk.

SOFIA SEVERINSEN

Vi mødte en der hed Anette. Hun sagde, at hun var fra din gruppe. Hun virkede til at være i chok.

LOUISE CHRISTENSEN

Vi var nødt til at efterlade hende.

SOFIA SEVERINSEN

Det var vi også.

CARSTEN træder frem.

CARSTEN JENSEN

Ligesom I efterlod mig.

SOFIA SEVERINSEN

Hvad laver han her?

CARSTEN JENSEN

De var så flinke at slippe mig fri.

LOUISE CHRISTENSEN

Han siger, at I bare efterlod ham, fordi han var gået i panik. Passer det?

SOFIA SEVERINSEN

Han nægtede at tage sit armbånd af. Derfor besluttede de at binde ham. Dem fra Holger Danske.

LOUISE CHRISTENSEN

Til CARSTEN: Det var ikke det du fortalte mig.

CARSTEN JENSEN

Jeg ved ikke præcis, hvad der skete; det hele var meget kaotisk.

SOFIA SEVERINSEN

Og der er ingen tvivl om, at han er tilhænger af Daner Soldaterne. Det var han meget åben omkring.

LOUISE CHRISTENSEN

Til CARSTEN: Så det er du?

CARSTEN JENSEN

Det var jeg, men efter det vi lige har oplevet, det med containeren...

SOFIA SEVERINSEN

Hvad for en container?

LOUISE CHRISTENSEN

Det har du ikke lyst til at vide.

CARSTEN JENSEN

Det er ikke i orden, det der foregår i det her område.

LOUISE CHRISTENSEN

Men det er jo ikke bare her det sker. Der er kaserner og øvelsesbaner rundt omkring i hele landet.

SOFIA SEVERINSEN

Hvad gør vi så nu?

LOUISE CHRISTENSEN

Den vej I kom fra, hvor fører den hen?

SOFIA SEVERINSEN

Tilbage til bydelen.

LOUISE CHRISTENSEN

Der kan vi ikke gå hen.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg gætter på, der heller ikke var nogen vej ud, den vej I kom fra?

LOUISE CHRISTENSEN

Der er vidst kun én vej væk fra det her område, og det er samme vej som vi kom ind.

SOFIA SEVERINSEN

Så lad os vente her til kampene er overstået.

LOUISE CHRISTENSEN

Det tror jeg også er bedst.

SOFIA og LOUISE råber ud til grupperne.

SOFIA SEVERINSEN

Vi venter her til kampene er overstået!

LOUISE CHRISTENSEN

Her er vi i sikkerhed!

Da dukker der pludselig en lille gruppe mænd op, som kommer hen over forhøjningen, med våben.

Det er hverken DANER SOLDATER eller HOLGER DANSKE SOLDATER, men undvegne

FANGER. De peger deres våben imod dem, og to af dem, PATRICK NIELSEN (20-30) og

NIKOLAJ LUND (20-30) går forrest, og er tydeligvis ledere af gruppen.

PATRICK NIELSEN

Hvem tilhører I?!

NIKOLAJ LUND

Holger Danske eller Daner Soldaterne?!

SOFIA SEVERINSEN

Ingen af delene.

LOUISE CHRSTENSEN

Vi er alle sammen blevet transporteret hertil i dag, som værnepligtige.

PATRICK NIELSEN

Men så tilhører I vel Daner Soldaterne, ikke sandt?

LOUISE CHRISTENSEN

Vi værnepligtige har ikke noget valg, og det ved I også, men hvem tilhører I?

NIKOLAJ LUND

Os selv.

PATRICK NIELSEN

De svin har holdt os fanget her.

SOFIA SEVERINSEN

Så I er fanger?

NIKOLAJ LUND

Det var vi. Indtil for ti minutter siden.

LOUISE CHRISTENSEN

Vi har set, hvordan de har behandlet jer.

CARSTEN JENSEN

Det er ikke i orden.

PATRICK NIELSEN

Nej, du har fuldstændig ret. Det er ikke i orden.

FANGERNE har stadig deres våben hævet.

SOFIA SEVERINSEN

Måske kunne I sænke jeres våben nu?

NIKOLAJ LUND

Patrick?

PATRICK NIELSEN

Ja?

NIKOLAJ LUND

Jeg tror, de lyver.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad snakker du om?

NIKOLAJ LUND

Jeg tror, de er Daner Soldater hele bundtet. Kan du huske de mange armbånd vi så, der lå og flød på jorden. Jeg tror, det er dem der har smidt dem.

SOFIA SEVERINSEN

Det var det også, men vi blev tvunget til at tage armbåndene på til at begynde med.

LOUISE CHRISTENSEN

Som vi sagde, så er vi værnepligtige.

NIKOLAJ LUND

Jeg tror, I er regulære Daner Soldater, der prøver at skjule det. Så I slipper for at kæmpe.

PATRICK NIELSEN

Tror du virkelig, Nikolaj?

CARSTEN JENSEN

Det er vi ikke! Vi er værnepligtige!

NIKOLAJ LUND

Jeg har altid været god til at fornemme om folk lyver eller ej, og de her er nogle løgnhalse.

LOUISE CHRISTENSEN

Vi lyver ikke.

PATRICK NIELSEN

Så det vil altså sige, at det er jer, der har holdt os fanget i al den tid?

SOFIA SEVERINSEN

Nej, det er ikke.

PATRICK NIELSEN

Som har ydmyget os, og tortureret os.

LOUISE CHRISTENSEN

Stop nu lige –

NIKOLAJ LUND

TI STILLE! I siger ikke et ord mere! Ingen af jer!

PATRICK NIELSEN

Ved du hvad jeg tænker, Nikolaj?

NIKOLAJ LUND

Nej, Patrick.

PATRICK NIELSEN

Jeg tænker, at jeg vil hygge mig lidt, inden vi løber videre. Vælg nogle kvinder, og stil dem op på en række.

NIKOLAJ LUND

Hvorfor?

PATRICK NIELSEN

Gør det nu bare!

NIKOLAJ adlyder, og stiller nogle af de kvindelige værnepligtige op på en række, heriblandt både LOUISE og SOFIA. Når alle står på en række:

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad har du gang i?

PATRICK ignorerer LOUISE, og peger nu skiftevis på kvinderne med sit våben:

PATRICK NIELSEN

Ælle bælle

mig fortælle

skibet går til Åbenrå

Køber for en skilling skrå

Deler den i dele syv

En – to – tre – fire – fem – seks – syv

Ræven er en hønsetyv

Fra hans næse til hans mund

Vejer firsindstyre pund.

Ole Vip, Ole Vap,

Ole Snustobak.

Du slap.

Ikke.

Våbnet peger på den værnepligtige SIGNE HOLM (20-30) , og PATRICK tager fat i hende.

SIGNE HOLM

Hvad laver du?! Slip mig!

LOUISE CHRISTENSEN

Lad hende være!

NIKOLAJ og de andre fanger peger truende på de værnepligtige.

NIKOLAJ LUND

I holder jer alle sammen i ro.

PATRICK NIELSEN

Holder du skansens imens, Nikolaj?

NIKOLAJ LUND

Hvad skal du?

PATRICK NIELSEN

Ja, hvad tror du, Einstein?!

NIKOLAJ LUND

Men vi er da nødt til at komme videre inden... ?

PATRICK NIELSEN

Bare rolig, de kalder mig Lucky Luke! Hurtigere end min egen skygge! Vent der! Og sørg for at de holder sig i ro!

PATRICK slæber af sted med SIGNE, og trækker hende med ind i et buskadset. Ingen kan se hvad der foregår inde i buskadset, men snart lyder der frygtelige skrig derinde fra. Efter lidt tid, lyder der et

høj brag inde fra buskene; et skud; og skrigeriet stopper. Lidt efter kommer PATRICK ud igen, og han knapper sine bukser.

NIKOLAJ LUND

Hvad fanden laver du?!

PATRICK NIELSEN

Jamen, jeg kunne sgu da for helvede ikke holde det skrigeri ud. Lad os nu bare komme væk herfra.

PATRICK og NIKOLAJ og de andre fanger løber videre. SOFIA går ind mod det sted i buskadset, hvor SIGNE blev trukket ind.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad laver du, Sofia?

SOFIA SEVERINSEN

Jeg er nødt til at se det.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvorfor?

SOFIA SEVERINSEN

Det kunne have været mig.

SOFIA forsvinder ind i buskadset.

CARSTEN JENSEN

Hold kæft nogen psykopater.

LOUISE CHRISTENSEN

Som vores stat har været med til at skabe.

CARSTEN JENSEN

Hvad mener du?

LOUISE CHRISTENSEN

Tror du, de var blevet sådan, hvis ikke staten havde holdt dem indespærret og tortureret dem? Der er ingen mennesker, der bliver født onde.

CARSTEN JENSEN

Det ved jeg efterhånden ikke...

LOUISE CHRISTENSEN

Alle mennesker er et produkt af det de har været igennem; også dem.

CARSTEN JENSEN

Det lyder næsten som om du forsvarer dem?

LOUISE CHRISTENSEN

Så hører du ikke ordentligt efter.

SOFIA kommer ud fra buskadset igen; hun er ligbleg og ser dårlig ud.

SOFIA SEVERINSEN

Hendes ene øje blinkede.

LOUISE CHRISTENSEN

Hvad?

SOFIA SEVERINSEN

Hendes ene øje blinkede. Det andet var væk.

LOUISE omfavner SOFIA. Da dukker der en masse HOLGER DANSKE SOLDATER op på forhøjningen, ved siden ad markvejen, og både ANTON og LAURA kommer frem og råber til dem:

ANTON FREDERIKSEN

Kampen er overstået!

LAURA KOLDING

Området er vores!

ANTON FREDERIKSEN

I følger alle sammen med os!

LAURA KOLDING

Så er det nu, folkens! Fart på!

LOUISE, SOFIA, CARSTEN og de andre værnepligtige, bestiger forhøjningen og følger med ANTON og LAURA.

9. SCENE: KRIGEN ER KOMMET

De to grupper bliver ført gennem øvelsesområdet, hvor de også ser adskillige lig og sårede på deres vej.

De bliver ført hen til indgangen, og samlet i én stor flok, på en åben plads. Ikke langt fra grupperne, er der en forsamling af tilfangetagne DANER SOLDATER, som sidder bagbundet på jorden, omringet af vagter.

Blandt HOLGER DANSKE SOLDATERNE står også STINE, DORTHE og KATRINE, og ANETTE. ANDERS MALLING og HENRIETTE STAAL står oppe på et repos. ANDERS holder en megafon. Han taler ud til hele forsamlingen gennem megafonen:

ANDERS MALLING

Krigen er kommet! I kan ikke længere bare lukke øjnene og ignorere den og lade som om den ikke er der! Krigen er kommet! Den udspiller sig lige ude foran jeres huse! Hos jeres naboer! På cafeerne! I fjernsynet! I radioen! På computerne og telefonerne og på internettet! Men det er ikke en krig, som det I har været vidner til i dag! Det er ikke kugler og granater, der bliver affyret! Det er noget langt farligere! Det er værdipropaganda! Moralforskydninger! Etikunddragelser! De, staten, har lidt efter lidt rykket grænserne for hvad der er etisk forsvarligt! Krigen er kommet! Og det er på tide at I rejser jer fra jeres magelige søvn og træder ind i kampen! Vi har brug for jer! Danmark har brug for jer! Snart vil I skulle træffe et valg! Om I kæmper med os eller imod os!

Til sine mænd: Få dem ombord på busserne!

Alle HOLGER DANSKE SOLDATERNE genner de to grupper ud til busserne, hvor grupperne nu, helt tilfældigt, bliver fordelt i de to busser.

Når alle er ombord, kører busserne af sted.

10. SCENE: VALGET

Busserne stopper ved teatret, hvor de også kørte fra, men nu har HOLGER DANSKE SOLDATERNE også overtaget dette sted, og alle DANER SOLDATER er byttet ud med HOLGER DANSKE SOLDATER. Begge grupper bliver ført ud af busserne, og bliver samlet inde i teatrets sal, hvor der er plads til alle. Når alle er samlet, henvender HENRIETTE sig til alle, og nu er det hende der taler gennem megafonen:

HENRIETTE STAAL

I får alle lov til at gå lige om lidt. Vi er ikke ligesom jeres stat. Vi tvinger jer ikke til at kæmpe vores sag; vi giver jer valget. Og det er en af de store forskelle på os og dem. Men det ændrer ikke på, at hvis I ikke er med os, så er I imod os. Man kan ikke gradbøje menneskerettighederne. Enten så overholder man dem, eller også så bryder man dem. De kan ikke forhandles. De kan ikke diskuteres. De er vores civilisations højdepunkt og livsnerve, og når vi begynder at slække på dem, så smuldrer alt; som det gør lige nu. Det er enten eller, folkens. Man er nødt til at vælge side; der er ikke noget midt imellem. Ingen får lov til at være neutrale. Vil I kæmpe for menneskerettighederne eller bare lade stå til. Det er jeres valg.

HENRIETTE, ANDERS, ANTON, LAURA, STINE, DORTHE, KATRINE, og resten af HOLGER DANSKE SOLDATERNE forlader salen.

LOUISE CHRISTENSEN

Råber efter LAURA: Laura! Jeg tager med jer.

SOFIA SEVERINSEN

Hvad gør du?!

LAURA KOLDING

Vi venter udenfor, men skynd dig! Vi har ikke meget tid!

SOFIA SEVERINSEN

Du har da ikke tænkt dig at tage med dem?!

LOUISE CHRISTENSEN

Du har også set, hvad staten har gang i. Vi er nødt til at gøre noget.

SOFIA SEVERINSEN

Har du allerede glemt, hvad de psykopater gjorde ved hende pigen? Dem der gjorde det, var løsslupne fanger! Det var de selvsamme mennesker, som staten forsøger at beskytte os imod! Du så hvad der skete da de slap fri! Det er dem, staten prøver at beskytte os imod!

LOUISE CHRISTENSEN

Men hvis vi bare begynder at henrette dem, eller fortsætter med at torturere dem, og holde dem fanget, uden at de har nogle rettigheder, så er vi jo ikke anderledes end de er. Kan du ikke se det?

SOFIA SEVERINSEN

Du så hende ikke. Som hun lå der. Halvdelen af hendes ansigt var væk, Louise.

CARSTEN JENSEN

Til LOUISE: Jeg forstår heller ikke, hvordan du kan forsvare de røvhuller, og nej, det gør mig ikke til en Daner Soldat. Det er bare sund fornuft.

LOUISE CHRISTENSEN

Men det er jo det, I ikke forstår! Holger Danske forsvarer jo ikke *dem*, de forsvarer rettighederne! Som også er vores rettigheder! Holger Danske har jo ret; nogle ting kan bare ikke gradbøjes!

SOFIA SEVERINSEN

Så nu vil du gå under jorden sammen med dem? Hvad så med mig?

LOUISE CHRISTENSEN

Der findes ting, der er større end os to og vores forhold.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg gjorde alt hvad jeg kunne for at finde dig, og så gør du det her? Og du sagde, at vi aldrig skulle skilles igen.

LOUISE CHRISTENSEN

Du kan jo også tage med mig?! Vi kan kæmpe sammen?!

SOFIA SEVERINSEN

Jeg kan ikke sætte alt på spil, og kæmpe for noget jeg ikke tror på.

LOUISE CHRISTENSEN

Og hvis jeg skal kunne se mig selv i øjnene, så er jeg nødt til det.

SOFIA SEVERINSEN

Så er det vel bare sådan det må være.

LOUISE CHRISTENSEN

Det må det vel.

SOFIA SEVERINSEN

Jeg håber, du ombestemmer dig.

LOUISE CHRISTENSEN

I lige måde.

LOUISE giver SOFIA en sidste omfavnelser, og så går hun.

SOFIA står og ser efter LOUISE, men så forlader hun salen af en anden udgang.

SLUT